

Nr. 39

John TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevenissen van een gentleman-avonturier

HELMERT M.

HET EINDE VAN DE OCTOPUS

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

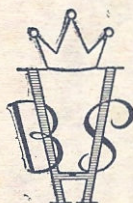
Nadruk verboden

In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag:

- Nr. 16 – De Overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 – Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 – Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 – Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 – De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 – De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 – Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 – In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 – Het Huis in de Mist
- Nr. 25 – De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 – Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 – Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 – Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 – De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 – Nacht in San-Remo
- Nr. 31 – De vervloekte Diamant
- Nr. 32 – De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 – De lachende dood
- Nr. 34 – Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 – De Tempel des Doods
- Nr. 36 – Avontuur in Singapore
- Nr. 37 – Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 – De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 – Het einde van de Octopus

In voorbereiding:

- Nr. 40 – De terugkeer van Dr. Cheng

UITGEVERSBEDRIJF

ROKIN 174 – TEL. 32540 – AMSTERDAM – GIRO 532216

VOOR BELGIË

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN - VAN HERSTEENSTR. 5 - TEL. 95895

Het einde van de Octopus

HOOFDSTUK I.

Waarin John Templar een stukje uit de krant voorleest en de Octopus geen waarde schijnt te hechten aan zijn kledingstukken.

De avond was reeds lang geleden over Londen gedaald en de straten en pleinen van de wereldstad lagen eenzaam en verlaten te mijmeren in het zwakke schijnsel der lantaarns, die als trouwe waakhonden in militaire houding op de trottoirs stonden. Zo nu en dan rammelde een lege taxi voorbij of weerklonk de monotone voetstap van een surveillerende agent, die, met zijn neus naar de grond gericht, zijn rondje liep en wachtte tot hij weer naar het posthuis kon terugkeren.

Vanaf de rivier weerklonk het doffe gestamp van een motorboot, een schrille fluit, die lang nagalmde over de donkere huizen en de Big Ben sloeg het eerste uur van de nieuwe dag.

Laag over de stad dreven dikke wolkenvelden in een wilde jacht. Ze rolden over en door elkaar, speels als jonge honden, die pas het nest hebben verlaten. De westenwind dreef ze voort met ontombare kracht en wanneer men om een hoek van een straat kwam kreeg men ten volle gelegenheid om zich te meten met deze stuwkracht. Als een enorme reus botste hij tegen je op, sneed je de adem af en deed je luchthappend stilstaan.

Op het vierkante St. James Square was geen sterveling te bekennen. De lampen brandden en langs het trottoir stonden enkele auto's geparkeerd, donker en glimmend in het geelachtige schijnsel van de lantaarns. Het was er rustig en zelfs de wind scheen dit plein te negeren alsof het te klein was om er zich uit te vieren....

Langs de ijzeren hekken van de kleine voortuinen liep een donkere gedaante, gekleed in een lange, zwarte regenjas met slappe, zwarte vilthoed, die diep over de ogen was getrokken. De stap van de man was traag doch regelmatig, zoals die van een agent van politie, die zijn dienstronde doet. Hij had de han-

den in de zakken van zijn jas gestoken en de kraag hoog opgeslagen, zodat van het gezicht zo goed als niet was te zien.

Voor een groot, statig herenhuis bleef de gedaante staan. Hij draaide zich een kwartslag om en keek aandachtig naar de indrukwekkende gevel. Naast de eikenhouten deur, welke langs een stoep van vijf treden bereikt kon worden, bevonden zich aan weerszijden twee hoge vensters, die aan de binnenkant door zware overgordijnen waren afgesloten. En elk van de drie etages telde vijf zulke vensters, brede en hoge ramen, zoals men ze in paleizen placht aan te treffen.

Uit één der vensters op de parterreverdieping viel een smalle streep licht naar buiten, die een zwak schijnsel wierp op de donkere rhododendron, die in het voortuintje stond. Er stonden nog meer planten achter het ijzeren hek, planten met prachtige bloemen, die een scherpe geur verspreidden....

De donkere gedaante zag en merkte dit alles in één seconde. Hij staarde naar de smalle kier in de gordijnen waardoor het licht naar buiten viel, en deed een stap zijwaarts om te trachten een blik naar binnen te werpen. Doch de opening was te klein en de afstand te groot. De man wiep een blik op zijn polshorloge en constateerde, dat het vijf minuten over één was. Langzaam deed hij enkele stappen voorwaarts, opende het ijzeren hekje, dat geruisloos meegaf, en liep op zijn tenen over de blanke tegels in de richting van de marmeren stoep, die naar de voordeur leidde. Op de bovenste trede bleef hij staan, aandachtig luisterend naar een eventueel geluid. Zijn oren waren gespist als die van een waakhond. Doch alles bleef rustig op het plein....

Plotseling haalde de donkere gedaante een bos sleutels uit de zak van zijn jas en probeerde deze één voor één in het slot van de deur. Na enkele ogenblikken scheen hij de juiste sleutel te hebben gevonden. Hij greep met zijn linkerhand de koperen knop, hanteerde met zijn andere de sleutel en draaide deze voorzichtig en zonder enig geluid te maken naar rechts. Onmiddellijk voelde hij

hoe de deur naar binnen opendraaide en na de sleutel teruggetrokken te hebben en in zijn zak te hebben gestopt, stapte hij naar binnen en sloot de deur achter zich.

Een volle minuut bleef hij onbeweeglijk staan luisteren, terwijl zijn blikken door de marmeren hall dwaalden, die spaarzaam verlicht werd door een klein blauw lampje, dat hij van hieruit kon zien. Er stonden enkele lederen fauteuils, een bank en een notenhouten tafeltje, terwijl aan de wand een enorme kapstok hing. Op de achtergrond bevond zich een brede draaitrap, welke met een dikke loper belegd was, en die naar hoger gelegen etages leidde.

Toen alles stil bleef in het huis, schreed de man langzaam vooruit en bleef voor de deur van de kamer, waaruit het licht naar buiten was gevallen, staan en drukte zijn oor tegen het paneel.

In de grote, luxueus en warm ingerichte salon van het statige herenhuis aan St. James Square, zaten twee mannen aan weerszijden van de open haard tegenover elkaar in zware, pluche fauteuils. Het waren John Templar, de gevreesde internationale gentleman-avonturier, die in het society-leven beter bekend stond onder de naam van Sir Neville Carlisle, welke naam men trouwens ook op het marmeren plaatje op de voordeur kon lezen, en zijn onafscheidelijke vriend Charles Houston, die hem op al zijn reizen en in al zijn avonturen gezelschap hield.

Beide mannen rookten zwijgend een sigaret en nipten zo nu en dan even van hun glazen, die naast hen op een klein, laag tafeltje stonden.

— En? vroeg Charles enkele ogenblikken later. Heb je al iets gevonden?

John Templar schudde zwijgend het hoofd en blies een wolkje rook naar het plafond.

— Neen, antwoordde hij. Geef me de krant nog eens, wil je?

Charles reikte zijn vriend het avondblad en deze verdiepte zich voor de zoveelste maal in het artikel, dat sedert enkele uren hun gehele aandacht had opgeëist. Opnieuw begon Templar het te lezen en andermaal hoorde Charles de woorden, welke hij zelf reeds verscheidene malen had gelezen:

„Onze lezers zullen zich ongetwijfeld herinneren, dat ongeveer anderhalve maand geleden in Sydney (Australië) een meester-misdadiger opdook, die zich de OCTOPUS noemde, en die met behulp van

„een aantal handlangers uiterst brutale „overvallen verrichtte op een bank en een „vooraanstaande juwelierswinkel, waarbij „zeer grote bedragen aan geld en juwelen „werden ontvreemd. Door de actieve medewerking van de bekende Londense society-figuur, Sir Neville Carlisle, die zich „toevallig in Sydney bevond en die getuige was van de overval op de Bank of „New South Wales, kon de man, die zich „de OCTOPUS noemde worden ontmaskerd als Mr. Fred Rosenberg, een uiterst „kundig advocaat, die zich in zeer korte „tijd een wereldvermaardheid had weten „te verschaffen. Op het laatste moment „wist Mr. Rosenberg echter te ontkomen „en sedert dien werd niets meer van hem „vernomen. Hedenochtend ontving Hoofdinspecteur Slowgate van Scotland Yard „echter een brief, waarin de Octopus meedeelde in Londen te zijn gearriveerd ten „einde zijn werkzaamheden hier voort te „zetten. In genoemde brief spoorde hij het „politiecorps tot grote activiteit aan ten „einde hem — de Octopus — zijn verblijf „in Londen zo min mogelijk eentonig te „doen verlopen. Tevens verzocht de Octopus de Hoofdinspecteur voor hem zijn „groeten over te willen brengen aan Sir „Neville Carlisle, met wie hij in Australië zijn krachten kon meten. Wij weten „niet of Hoofdinspecteur Slowgate met betrekking tot dit laatste verzoek zich werkelijk met Sir Neville in verbinding zal „stellen, doch wij kunnen de raad van de „Octopus, met betrekking tot de grotere „activiteit van ons politiecorps volkomen „onderstrepen.”

Templar liet de krant op de grond vallen.

— En nog steeds geen telefoontje van Slowgate, mompelde hij. Het zal me benieuwen of inspecteur Marlowe deze zaak in handen krijgt. Hij zal er een zware dobber aan hebben.

— Zwaarder dan aan John Templar? vroeg Charles lachend.

— Dat zal ik niet beweren, antwoordde Templar. Maar in ieder geval krijgt Marlowe nu zijn handen vol. Want ik ben van plan gebruik te maken van de situatie en ook mijn slag te slaan.

— Dus John Templar sluit een soort compromis met de Octopus? wilde Charles weten.

— Van een compromis is geen sprake, Charley. Ik wil en ik zal met de Octopus af-

rekenen maar tevens mag ik mijn eigen werkzaamheden niet in de steek laten. Londen heeft lange tijd niet gesidderd onder de adem van John Templar en het wordt dus tijd, dat ik weer eens enkele mistoestanden rechtzet. Ik heb in de laatste dagen mijn dossiers eens doorgebladerd en gezien, dat er nog heel wat zwarte bladzijden in zitten, die nodig de witkwaast eens moeten hebben.

— Dus naast de Octopus duikt plotseling ook John Templar, de gevreesde gentleman-inbreker weer op?

— Noem het zoals je wilt, antwoordde Templar. In ieder geval voel ik wel eens weer iets voor een echte, ouderwetse kraak, zoals we in vroeger tijden zo dikwijls hebben gezet. En jij?

— Ja, antwoordde Charles in gedachten, we hebben de laatste tijd betrekkelijk weinig fijn werk gehad, om het zo maar eens uit te drukken. Het ene avontuur op het andere, en hoewel we er financieel altijd wel beter op werden, was het toch niet datgene, wat we gewend waren. Maar, als je mij eerlijk naar mijn mening vraagt, geloof ik, dat we voorlopig weinig gelegenheid zullen krijgen om iets nieuws te ondernemen.

— Hoe bedoel je dat, Charley? vroeg de avonturier.

— Wel, de Octopus is in Londen om te opereren en jij hebt het vaste voornemen om de Octopus hiermede in de wielen te rijden. Het zal dus een strijd van man tegen man worden tussen jou en de Octopus, waarbij jij zowel als hij de handen vol zullen hebben. Ik zou of van het één of van het ander afzien, John. Je kunt niet twee gewichtige dingen tegelijk doen. Dan moet er altijd één van beide mislukken.

— All right, gaf de avonturier toe, dan zal ik voorlopig mijn aandacht op de Octopus concentreren. Laat hem maar komen. . . .

En alsof hij geroepen kwam werd plotseling de deur van de salon geopend en stond de Octopus in de kamer. Hij bleef met beide handen in de zakken staan en Templar behoefde niet te raden wat er in één van die zakken op hem en zijn vriend gericht was. De brède rand van de zwarte vilthoed hing laag over de ogen, zodat het licht er niet onder kon komen en alleen de brede grijns om de mond zichtbaar was.

— Hier ben ik dan, Sir Neville, sprak de Octopus, alias Fred Rosenberg op gedempte toon. U hebt mij geroepen?

Templar en Charles zaten een ogenblik aan hun stoelen vastgenageld en keken met grote ogen naar de donkere gedaante, die tot dusver het onderwerp van hun gesprek had gevormd.

— En welk geluk is mij te beurt gevallen om als eerste doelpunt te vernemen dat Sir Neville Carlisle en de beruchte John Templar één en dezelfde persoon zijn. Ik heb er zo'n idee van dat de Hoofdinspecteur zich ook uitermate voor deze wetenschap zal interesseren. Ik heb dus reeds onmiddellijk een soort overwicht op u, mijn waarde Sir Neville, of, indien u verkiest, mijn waarde Templar. Het is opmerkelijk hoe men zich in iemand kan vergissen. Ik had u werkelijk gehouden voor een philanthropische figuur, die zich het lot zijner medemens sterk aantrok, en die zich fel kantte tegen de misdaad, terwijl achteraf blijkt, dat onder het mom van deze philanthropie een beruchte misdadiger schuil gaat, die de gehele wereld heeft doen sidderen en die gezocht wordt door de politie van alle wereldsteden.

Templar en Charles waren inmiddels iets van hun verbazing bekomen en wierpen elkaar een veelzeggende blik toe. Zij waren beiden ten zeerste geschokt door een dergelijk brutaal stukje toneel, dat de Octopus zo plotseling voor hen opvoerde.

— Het is me oprecht aangenaam, Mr. Rosenberg, u na ongeveer drie weken weer terug te zien om vast te stellen, dat u er werkelijk in geslaagd bent heelhuids Australië te verlaten. Trouwens, ik heb uw aankomst reeds in de pers gelezen. Alleen is Hoofdinspecteur Slowgate wat nalatig geweest met betrekking tot het overbengens van uw groeten. Enfin, hij zal waarschijnlijk belangrijker dingen te doen hebben gehad. Ik vraag me alleen af, waarom u uw operaties steeds in de pers laat aankondigen.

— Dat, mijn waarde Mr. Templar, is het bewijs van mijn kracht. Ik tart iedereen, zelfs de vermaarde John Templar, het tegen mij op te nemen. Ik lach iedereen uit, Mr. Templar, iedereen, hoort u, ook u. . . .

— En mogen wij misschien vernemen waaraan wij de eer van uw gewaardeerd bezoek te danken hebben? vroeg Templar zonder veel acht te slaan op de uiting van hoogmoedswaanzin van de Octopus.

— Zeker, zeker. Mijn bezoek betreft zuiver een behoefte om een geschatte tegenstander terug te zien en hem er van te overtuigen,

dat de Octopus, ondanks een kleine nederlaag, nog lang niet verslagen is, en dit ook niet zal worden. Verder heb ik in uw woning niets te zoeken, ik zal u noch uw vrienden geen enkel kwaad doen en zal aanstonds weer even ongemerkt als ik kwam vertrekken.

— Dat is werkelijk...., begon Templar, doch de rest van zijn woorden werden niet uitgesproken, omdat plotseling de telefoon op het dressoir luid en aanhoudend was begonnen te rinkelen.

Templar keek naar de Octopus, die hem beduidde de hoorn op te nemen en te luisteren. Als waarschuwing haalde hij de revolver, die tot nu toe in zijn zak had gezeten, te voorschijn en richtte hem op de avonturier.

Templar stond op uit zijn fauteuil, liep naar het toestel en nam de hoorn van de haak.

— Hallo, met Sir Neville Carlisle, zei hij.

— Sir Neville, dit is Inspecteur Marlowe.

— O, hoe maakt u het? Lange tijd niet gezien, hè? Hoe staan de zaken? Alles wel aan boord?

— Dank u, Sir Neville, dank u. Maar ik belde u op om iets met u te bespreken.

— Wat? op dit uur? riep Templar uit.

— Eh.... ja.... als het u schikt, tenminste. Ik merk gelukkig, dat u nog op bent. Zou ik naar u toe kunnen komen?

— Eh.... ja.... dat is te zeggen, ik heb eigenlijk bezoek op het ogenblik.

— Maar het gaat om de Octopus, Sir Neville, hield de inspecteur aan.

— O.... ja, ja, die is hier.

En bij deze woorden keek hij naar Charles, die hij een knipoogje gaf, om tegenover de Octopus de indruk te wekken alsof hij over zijn vriend had gesproken.

— Wat zegt u? riep Marlowe verbaasd uit. Is de Octopus bij u?

— Ja, inderdaad, mijn waarde. Dat had u niet gedacht, hè?

— Maar.... maar, Sir Neville, dan ben ik wel verplicht onmiddellijk naar u toe te komen.... ik ben met een kwartier bij u....

— All right, all right, tot ziens dan, hoor.

Templar legde de hoorn weer op het toestel en keerde naar zijn plaats bij de haard terug.

— Wie was dat, Mr. Templar? vroeg Fred Rosenberg, alias de Octopus.

— O, een goede vriend van me, die zojuist in Londen is teruggekeerd, antwoordde Templar.

— Of was het soms Hoofdinspecteur Slowgate?

— Slowgate? Wel neen, hoe komt u daar bij?

— Nou, het kon soms. Enfin, ik heb aan mijn verplichtingen voldaan door u op de hoogte te stellen van mijn aanwezigheid. Wees er van overtuigd, dat een volgende ontmoeting tussen ons minder vriendschappelijk zal zijn, Mr. Templar. Ik wilde u in overweging geven uw plan om mij te dwarsbomen te laten varen.

— Ik denk er niet aan, Mr. Rosenberg, luidde het resolute antwoord van de avonturier. Ik zal u dwarsbomen tot het me zelf begint te vervelen.

— O, dat zal u gauw genoeg vervelen. Weest u daar maar niet bang voor. In ieder geval zal er bij een nieuwe ontmoeting tussen ons maar één zijn, die het na kan vertellen. En ik heb er zo'n idee van, dat ik dat zal zijn, al heb ik er geen behoefte aan om het verder te vertellen. Goeden avond, gentlemen, en misschien.... tot ziens. Blijf zitten tot ik verdwenen ben.

Hij opende de deur van de salon en liep achteruit de kamer uit, de deur weer achter zich dichttrekkend. Onmiddellijk stonden Templar en Charles overeind. De avonturier gaf zijn vriend een wenk, die deze onmiddellijk begreep en naar de deur liep om het licht uit te draaien. Templar schoof onhoorbaar de gordijnen opzij, opende het venster en boog zijn bovenlichaam naar buiten, terwijl Charles hem een pistool in de hand duwde, dat de jongeman snel uit het dressoir had gehaald.

De voordeur werd geopend en de zwarte gedaante verscheen op de stoep. Hij wilde de treden afdalen toen een stem hem hiervan weerhield.

— Nog één moment, Mr. Rosenberg, zei Templar, en steek even uw handen omhoog.

De Octopus schrok en stak langzaam zijn handen omhoog.

— Kom nog even binnen, nodigde Templar hem uit. Ik wilde ook nog graag iets zeggen.

Charles was inmiddels door de hall naar buiten gelopen en stond nu achter de misdadiger, die hij van zijn revolver ontdeed, welke hij in zijn hand hield en hiermede de Octopus naar binnen terugdrong.

In de salon terugkomende stak Charles het licht op, waarna Templar het venster sloot en de gordijnen weer dicht schoof.

— Zo, en nu wilt u misschien wel iets drinken, Mr. Rosenberg? vroeg Templar. Wat zal het zijn? Whiskey of cognac?

— Whiskey, antwoordde Rosenberg, die zich in een fauteuil had laten vallen, en een cigarete vroeg.

Templar gaf hem de whiskey en Charles de cigarete en vuur.

— Zo, ik kan u nu wel zeggen, Mr. Rosenberg, begon Templar, dat ik zoëven heb gesproken met inspecteur Marlowe, één van de lagere goden van Scotland Yard. Hij is op weg hierheen, aangezien ik hem er op kon attenderen, dat u zich in mijn gezelschap bevond. Ik verwacht hem met een minuut of tien.

— Dus toch, hè, siste Rosenberg, die kennelijk nerveus was.

— U schijnt plotseling veel minder zeker van uw zaak te zijn, Mr. Rosenberg, vond Templar. Ik moet ook eerlijk toegeven, dat het sneu is wanneer je helemaal naar Engeland moet reizen om je hier te laten arresteren, en nog wel voor je iets hebt kunnen uitrusten. Maar dat is nu eenmaal de speling van het noodlot. Nog een whiskey?

— Merci. Ik dacht, dat John Templar een gentleman was. Maar het blijkt nu wel, dat hij geen greintje sportiviteit in zich heeft. U was een sportsman geweest indien u mij had laten gaan en gewacht had op een nieuwe kans om mij te pakken te krijgen. Hier was geen kunst aan. Ik had eerlijk gezegd, verwacht, dat u niet op een dergelijke banale wijze te werk zou gaan.

— Vond u uw optreden in Australië ten opzichte van mij sportief? Hoe vaak hebt u niet getracht mij te vermoorden? Herinnert u zich nog die laatste avond toen één van uw handlangers trachtte mij met mijn wagen het ravijn in te rijden? En in uw huisje in de Blauwe Bergen wilde u mij toch persoonlijk vermoorden? Noemt u dat sportief?

— Dat was uw eigen schuld, verweerde Rosenberg zich. U had er geen enkel belang bij mij dwars te zitten. U loerde alleen maar op het geld, dat ik uit de Bank of New South Wales had gestolen.

— Zeker, dat wil ik gaarne toegeven. Maar als het mij gelukt was dit te krijgen, dan had ik het besteed aan liefdadige doeleinden en niet ter bevordering van de misdaad, zoals u gedaan zoudt hebben. Enfin, laten we maar

niet verder redetwisten over dit onderwerp. Uw spel is uit, inspecteur Marlowe zal dadelijk hier zijn en dan kunt u hem uw nobele en sportieve doeleinden voorleggen. Op mij hebt u geen vat.

— Zou het toegestaan zijn, dat ik mijn jas even uittrek? vroeg Rosenberg. Ik begin het warm te krijgen.

— Dat kan ik me voorstellen, meende Templar. Gaat u gang.

Hij liep enkele passen op de misdadiger toe, die zijn regenjas uittrok en hem aan Templar wilde afgeven. Doch toen deze zijn hand uitstak om het kledingstuk aan te nemen, wierp de advocaat de regenjas over het hoofd van de avonturier, waardoor deze geen gebruik van zijn wapen kon maken en hopeloze pogingen ondernam om zich te bevrijden. Charles, die zijn vriend terstond te hulp snelde, kreeg de zwarte vilthoed van de Octopus in het gezicht geslingerd. Hij deinsde even geschrokken achteruit, en de Octopus maakte van deze gelegenheid gebruik om Charles het wapen uit de hand te rukken. Toen trok hij de deur open, rende door de gang en verliet het herenhuis aan St. James Square langs de voordeur.

Inmiddels had Templar zich bevrijd en rende hij gezamenlijk met Charles achter de ontvluchtende misdadiger aan. Toen zij echter op de stoep voor de deur aankwamen, zagen zij de donkere gestalte reeds een honderd meter verder en even later was de man om de hoek verdwenen.

— Vooruit, John, we gaan hem achterna, stelde Charles voor.

— Dank je. Om als schietschijf te dienen? Neen, het lot heeft beslist, dat de Octopus nog op vrije voeten rond moet blijven lopen en wij kunnen niet anders doen dan er ons bij neerleggen.

De beide mannen keerden naar de salon terug en dronken een whiskey in afwachting van de komst van inspecteur Marlowe.

— Toch moet ik toegeven, dat hij me tot dusver nog steeds bij de neus heeft gehad, bekende Templar na een cigarete te hebben opgestoken. En ik vind het nu wel bijzonder vervelend omdat hij weet, dat Sir Neville Carlisle en John Templar één en dezelfde persoon zijn. Hij zal niet nalaten gebruik te maken van deze wetenschap.

— Och, trek je dat niet aan, John, troostte Charles. Tenslotte weet inspecteur Marlowe

het al een hele tijd en van hem behoef je ook niets te vrezen.

— Ja, dank zij het „gentleman-agreement”, dat ik eens met hem heb gesloten. Maar met Rosenberg heb ik dat helemaal niet gedaan. En ik zou dit nooit doen ook. In ieder geval voelt hij zich nu weer sterk omdat hij mij voor de zoveelste keer uit kan lachen. Dat zal hem overmoedig maken, hetgeen zijn einde zal bespoedigen.

Toen rinkelde de bel van de voordeur en nadat Charles had open gedaan, betrad inspecteur Marlowe even later de kamer, enigszins verwonderd om slechts Templar en diens vriend Charles er aan te treffen.

— Ik dacht, dat u zei, Sir Neville, begon de politieman, dat....

— Ja, mijn waarde Marlowe, dat zei ik ook, maar meneer Octopus heeft het inmiddels raadzamer geacht te verdwijnen voordat u hier zoudt zijn.

— Verdwijnen? riep Marlowe uit. Maar kon u hem dan niet tegenhouden?

— Neen. We hebben het geprobeerd. Maar, zoals in Australië, was hij ons ook ditmaal weer te vlug af. Laat je echter niet ontmoedigen, Marlowe, wij vinden de Octopus wel en binnen niet al te lange tijd breng ik hem op een zilveren presenteerblaadje bij je op kantoor.

Inspecteur Marlowe accepteerde een whiskey en een goede sigaar, die Templar hem aanbood en zat enkele ogenblikken in gedachten en met een lichtelijk beteuterd gezicht voor zich uit te staren.

— Kop op, inspecteur, zei Templar. Niet bij de pakken neerzitten. Je hebt nog nooit iets met de Octopus te maken gehad en zou je nu de moed al verliezen? Dat deed je toch vroeger bij John Templar ook niet? Na iedere slag, die hij sloeg, werd je weer even actief als vroeger. Altijd was je zeker van je zaak en nu plotseling die moedeloosheid.

— Ach, Sir Neville, antwoordde de inspecteur, ik geloof, dat ik te oud word voor politiewerk. Ik moest maar met pensioen gaan. Maar, ja, onze pensioenen zijn ook niet al te hoog en wat doe je dan?

— Juist, inspecteur. Wat doe je dan? Doorwerken natuurlijk, teneinde te voorkomen, dat je vrouw niet met ansichtkaarten langs de deur behoeft te venten.

Plotseling rinkelde de telefoon. Charles liep naar het toestel en nam de hoorn van de haak.

— Hallo? zei hij.

— Is inspecteur Marlowe bij u, sir? vroeg een stem aan het andere eind van de draad.

— Ja zeker, een ogenblikje astublieft, antwoordde Charles.

Hij legde de hoorn naast het toestel neer en zei:

— Voor u, inspecteur. Scotland Yard laat u ook werkelijk geen minuut met rust.

Marlowe nam de hoorn op en plaatste hem tegen zijn oor.

— Hallo, Marlowe hier.

—

— Ja.....

—

— O.....

—

— Ja, maar ik....

—

— O.....

—

— Ja... ikke... hallo... hallo....

Marlowe legde de hoorn op de haak en draaide zich om.

— U moet de groeten hebben, Sir Neville.

— Van wie? vroeg de avonturier.

— Van de Octopus, luidde het antwoord. Hij was het, die opbelde. Hij zei me hem te willen verontschuldigen dat hij niet op mijn komst kon blijven wachten. Maar binnenkort zou hij een persoonlijke kennismaking trachten te organiseren. Zijn jas en hoed kon u wel hier houden totdat hij ze een keer zou komen ophalen.

— Meer zei hij niet?

— Neen, sir, dat was alles.

— Die vent beschikt toch over een fantastische dosis brutaliteit, Charley, merkte Templar op. Het is gewoon niet te geloven, dat een misdadiger op een dergelijke manier een loopje met zijn tegenstanders durft te nemen.

— Och, zei Marlowe, vroeger had John Templar die gewoonte ook wel eens. Tegenwoordig houdt hij zich echter nogal rustig.

— Het is te hopen voor u, dat hij rustig blijft, inspecteur, antwoordde Templar met een brede grijns om zijn mond. John Templar en de Octopus op één keer zouden werkelijk te veel voor u zijn.

HOOFDSTUK II.

Waarin een agent van politie een weduwe en twee wezen achterlaat en gezinspeeld wordt op een twist bij het echtpaar Houston.

De volgende avond stond de Octopus — ook ditmaal gekleed in een lange zwarte regenjas met slappe vilthoed — voor een statig herenhuis op het Portman Square in het Londense West End, het stadsgedeelte, waar de upper-ten resideerde.

Het was even over middernacht en het plein lag geheel verlaten in het nachtelijke duister. Behoedzaam keek de Octopus om zich heen, luisterde scherp naar ieder geluid, dat de stilte verstoorde en liep dan door de voortuin de stoep op om voor de zware, eikenhouten deur te blijven staan.

Gedurende enkele volle minuten waren zijn soepele vingers bezig met de sleutels, die om beurten in het slot gestoken werden en na een periode van inspannende concentratie, weerklonk een zachte klik en sprong het slot terug. De deur draaide langzaam en zonder geluid te maken open en de Octopus stapte naar binnen. Geruime tijd bleef hij onbeweeglijk in de hall staan luisteren naar eventuele geluiden, die op onraad konden duiden, doch toen alles volmaakt stil bleef in het grote herenhuis, sloop de indringer behoedzaam vooruit en ging de eerste deur aan zijn linkerhand in. Hij bevond zich in een grote, weelderig ingerichte salon, die door de afgeschermde lichtstraal van zijn zaklantaarn even in een zwak schijnsel werd gezet. Wat de man scheen te zoeken was echter niet aanwezig en via de brede schuifdeuren liep hij naar het aangrenzende vertrek, dat als eetkamer was ingericht. Ook hier scheen de Octopus niet te vinden wat hij zocht en hij verliet de kamer weer door de gangdeur om in de hall uit te komen. Thans kwamen de twee vertrekken aan de rechterkant van de hall aan de beurt. De voorkamer was als bibliotheek ingericht, en de achterkamer, die niet door een tussendeur met de bibliotheek was verbonden, als studeervertrek. De gordijnen waren dichtgeschoven en hier liet de Octopus het licht van zijn lantaarn iets vrijer schijnen. In een hoek van het vertrek stond een zwaar, gebeeldhouwd bureau, waarop een stapel paperassen lag.

In het midden van de kamer stonden enkele lederen fauteuils en een ronde tafel, waarop

een aantal dagbladen en tijdschriften lag. Tegen een andere muur was een hoge, door twee glazen deuren afgesloten boekenkast geplaatst, die uitpilde met een keur van wetenschappelijke werken over economie en geldwezen. Het was dan ook de studeerkamer van Sir Adrian Bothwell, president-directeur van Barclay's Bank Ltd, één van Englands rijkste mannen. En toch scheen de Octopus niet te kunnen vinden wat hij zocht. De scherpe lichtbundel van zijn zaklantaarn bleef op ieder meubelstuk rusten, gleed langs de boekenkast, langs de wanden, over de kostbare schilderstukken, die er aan prijken en dan deed hij plotseling een stap voorwaarts en bleef hij voor een groot schilderij staan, dat een bergachtig landschap voorstelde. Het hing iets scheef, vond hij, en toen hij probeerde om het recht te hangen kreeg hij plotseling een ingeving. Hij trok het iets van de muur af en dan gleed plotseling een brede grijns van voldoening over zijn gezicht. Snel had hij het schilderij van de wand getild en naast zich op de grond gezet. Ter hoogte van zijn gezicht bevond zich de stalen deur van een ingebouwde safe, die ongeveer een afmeting had van veertig bij dertig centimeter. Tot zijn voldoening ontdekte de Octopus, dat de deur niet met een sleutel doch door een letterslot werd afgesloten en na even aandachtig de kleine ronde knop te hebben bestudeerd, deed hij zijn lamp uit, greep met zijn rechter hand de knop tussen zijn vingers en bracht zijn oor zo dicht mogelijk tegen de stalen deur.

Minutenlang was hij ingespannen bezig, scherp luisterend naar iedere reactie, die het draaien van de knop op het slot uitoefende. Herhaaldelijk hoorde hij een zachte klik. Dan trok hij aan de kluisdeur, doch steeds weer vergeefs.

Hij was precies vijf en dertig minuten onafgebroken werkzaam geweest toen zijn geduld beloond werd. Opnieuw klikte het slot en even later draaide de stalen deur naar buiten open. Onmiddellijk greep hij zijn lantaarn uit de zak van zijn jas, knipte hem aan en liet het licht naar binnen schijnen. De Octopus lachte breeduit en enkele ogenblikken lang stond hij naar de inhoud te kijken. Dan werd hij plotseling actief. Met de lantaarn tussen zijn tanden geklemd begon hij met beide handen de inhoud van de safe op tafel uit te stallen. Stapels effecten, polissen, bankbiljetten — zowel ponden als dollars — en last

not least een klein, stalen trommeltje en drie zwart lederen cassettes. Het waren vooral deze laatste voorwerpen, die de aandacht van de Octopus trokken. Behoedzaam nam hij het trommeltje ter hand, lichtte het deksel op en staarde vergenoegd naar een enorme partij fijn geslepen brillanten, die het trommeltje tot aan de rand toe vulden. Er waren er bij, die minstens vijftig karaat wogen, doch de meeste varieerden tussen de vijf en tien karaat.

— Ruw geschat tien duizend pond, mompelde de Octopus. En meteen sloot hij het trommeltje, plaatste het op tafel voor hem en opende de drie cassettes. Twee bevatten een zeer kostbaar diamanten halsnoer, terwijl de derde een collier van zuivere parels behield.

— Ook een drie à vier duizend pond, mompelde hij weer.

Zowel het trommeltje als de cassettes verdwenen in de wijde zakken van zijn jas en dan greep hij de stapeltjes bankbiljetten, die hij op zijn gemak begon te tellen. Het resultaat was een nog bredere glimlach op zijn gezicht. Acht duizend pond en veertig duizend dollar aan bankpapier. Bij elkaar dus voor een waarde van ongeveer dertig duizend pond sterling, een enorm kapitaal waar men zijn hele leven ruimschoots van zou kunnen leven.

Na het geld in de zakken van zijn broek en colbert te hebben gestoken, legde hij de stapels effecten en polissen weer terug in de safe, sloot de deur, verdraaide het letterslot en wierp nog een laatste blik om zich heen. Toen liep hij naar de deur om te verdwijnen.

Hij wilde de knop grijpen, toen deze plotseling werd omgedraaid. De deur ging open en het licht van zijn zaklantaarn scheen op een grijze heer van ongeveer zestig jaar, die met een geweldige revolver in de hand voor de Octopus stond.

De advocaat-misdadiger zag zich plotseling van een geweldig vermogen beroofd. Hij aarzelde dan ook geen moment, schopte met zijn schoen tegen de revolver van de bankdirecteur met het gevolg, dat deze met een doffe slag op de grond terecht kwam. Twee mannen bukten zich tegelijk, hun hoofden kwamen tegen elkaar, doch de Octopus had de revolver in zijn hand. Hij richtte zich op, keek de bankier in de ogen en haalde twee maal snel achtereen de haan van het wapen over. Twee scherpe schoten kraakten door de stilte van het herenhuis en Sir Adrian Bothwell greep met een pijnlijke trek op zijn ge-

zicht naar zijn hartstreek. Dan viel hij als een blok tegen de grond, waar hij in de deuropening bleef liggen.

De Octopus, zich volkomen bewust van zijn daad, stapte over het lijk heen en rende de hall door naar de voordeur. Boven hoorde hij gillen en gestommel en juist toen hij de voordeur opentrok, het scherpe fluitje van een gealarmeerde politie-agent.

De Octopus rende, de revolver in de hand, het plein over en stond plotseling tegenover een man in uniform, die het fluitje nog tussen de tanden geklemd hield.

Weer reageerde de Octopus onmiddellijk. Weer spooog de revolver vuur en een scherp schot galmde door de avondstilte. De agent liet het fluitje uit zijn mond vallen en viel op straat om roerloos te blijven liggen.

De Octopus rende verder, nog steeds de revolver, die reeds twee doden had gemaakt, in zijn hand. Straat in, straat uit, en eindelijk, in een nauwe steeg die aan weerszijden begrensd werd door hoge bankgebouwen bleef hij een ogenblik leunend tegen de stenen muur staan. Hij was totaal buiten adem en het zweet gutste van zijn voorhoofd. Hij beefde over zijn hele lichaam en af en toe draaide de hele wereld voor zijn ogen. Hij voelde zich duizelig en misselijk, maar de enorme wilskracht drong deze zwakte-verschijnselen terug. Hij haalde diep adem, stak de revolver in zijn zak, sloeg de kraag van zijn jas op en trok de hoed nog iets dieper in zijn ogen. Toen liep hij langzaam de steeg uit en verdween in de richting van de rivier.

- 0 -

Vanuit de badkamer in het herenhuis aan St. James Square weerklonk een luid gezang, dat voortkwam uit een gezwollen mannenborst, die overspoeld werd met ijskoud water uit een bruisende douche.

— Oh, what a beautiful morning . . . , hoorde men zelfs in de eetkamer beneden.

— Nou, nou, merkte Maryse op, die met Charles Houston en diens vrouw Ophelia aan het ontbijt zat. John schijnt vanmorgen wel in een zeer bijzondere stemming te zijn. Anders is het altijd Charles, die in het bad zingt.

— Ik heb het een beetje aan mijn keel, Maryse, antwoordde Charley, en daarom heb ik John gevraagd vandaag voor mij te willen invallen.

— O, wat aardig van je, Charley, zei Ophelia sarcastisch. Ik zal werkelijk oprecht blij

zijn als je keel weer over is en ik weer iedere morgen gewekt word door dat fabrieksfluitengeluid, dat jij zingen pleegt te noemen.

Charles reageerde niet op deze opmerking van zijn wederhelft, smeerde een sneedje ge-roosterd brood met dik boter, en deed een hongerige uitval op zijn zacht gekookt eitje.

— James, riep hij uit volle borst, breng nog eens wat thee, wil je?

— Nou, je stem is anders nog behoorlijk in vorm, Charley, begon Ophelia weer.

— Ja, dat merk ik ook. Maar, ja, het is nu te laat, ik kan toch slecht een duet met John gaan zingen.

Vanuit de badkamer klonk maar steeds de eerste regel van dat zonnige liedje: „... Oh, what a beautiful morning...”

— Het lijkt wel een gebarsten gramfoonplaat, vond Maryse.

James kwam binnen met een zilveren theepot, die hij op tafel neerzette.

— Hier zijn de ochtendbladen, sir, zei hij, Charles de kranten overhandigend.

De jongeman liet onmiddellijk zijn ei en toast in de steek, vergat de thee waarom hij gebruld had en sloeg de Daily Mirror open. Maar onmiddellijk vouwde hij hem weer dicht en staarde gefascineerd naar de vette koppen op de frontpagina.

— Is er iets, Charley? vroeg Ophelia, die haar hatelijke bui alweer was vergeten.

— Er liggen toch nog meer kranten op tafel. Neem er zelf één. Hier heb je de Times.

En Charley herlas de vette koppen, die als nagels aan een doodkist, op het papier stonden:

„OCTOPUS IS AAN HET WERK GESLAGEN TWEË MOORDEN OP EEN AVOND”

Vermaard Engels bankier en politie-agent worden het slachtoffer van een advocaat-misdadiger.

„Vannacht tegen omstreeks kwart voor twee werd de bekende Engelse bankier, Sir Adrian Bothwell, president-directeur van Barclay's Bank Ltd., in zijn woning op het Portman Square gewekt door een geluid, dat vanuit de benedenverdieping zijn slaapkamer binnendrong. De zestigjarige, die tevens een bekend sportsman is, greep zijn revolver omdat hij onraad vermoedde. Hij had namelijk diezelfde dag een partij fijn geslepen brillanten ontvangen, die een waarde vertegenwoordigden van circa twaalf duizend pond.

„Sir Adrian begaf zich regelrecht naar zijn werkkamer, waar de kostbaarheden in een muursafe waren weggesloten. Toen hij de deur opende stond hij vis à vis met een indringer, die gekleed was in een lange, zwarte regenjas met slappe vilt-hoed. De indringer trapte met zijn schoen het wapen uit de hand van de bankier, greep het en loste twee schoten, die Sir Adrian dodelijk gewond ter aarde deed storten. De indringer nam hierop onmiddellijk de vlucht, doch op het Portman Square werd zijn weg gekruist door een gealarmeerde politie-agent, die fluitsignalen had gegeven. De moordenaar bedacht zich geen ogenblik en schoot ook de agent neer, waarop de man in de duistere nacht wist te ontkomen.

„Een dokter, die door de huisgenoten van Sir Adrian gewaarschuwd werd, kon nog enkele woorden met de stervende wisselen. Op deze wijze verkreeg de politie het signalement van de inbreker-moordenaar, die niemand anders dan de Octopus blijkt geweest te zijn. Naar schatting is er uit de safe van Sir Adrian Bothwell voor een waarde van ongeveer vijf en dertig duizend pond aan juwelen en bankpapier ontvreemd. De stapels effecten liet de Octopus onaangeroerd. De agent van politie, die op het Portman Square onmiddellijk de dood vond, was Constabel James Woodrow, een zeer actieve kracht van het Londense politiecorps. Hij laat een vrouw en twee kinderen achter.

„Het onderzoek is in handen van Hoofdinspecteur Slowgate en Inspecteur Marlowe, die ons nog geen verdere mededelingen konden doen.”

Charles Houston legde de krant op zijn schoot en keek naar de beide vrouwen, die met de hoofden tegen elkaar, het verslag over de moorden in de Times zaten te lezen. Hun wangen waren rood van opwinding en niemand dacht meer aan zachtgekookte eitjes met toast. De thee stond in de zilveren kan koud te worden.

Maar vanuit de badkamer hoorde men nog steeds: „... Oh, what a beautiful morning”.

— O, kan die man nu nooit ophouden met dat ellendige lied, viel Ophelia uit, nadat ze het artikel beëindigd had. Noemt hij dat soms een prachtige ochtend? Twee moorden door de Octopus?

— Het is weer net als in Australië, hè? vond Maryse. De Octopus doet maar wat hij wil en John houdt zijn goed humeur, ondanks, dat hij nog maar steeds vast blijft houden aan zijn voornemen om die misdadige advocaat ten val te brengen.

— Dat komt ook wel, Maryse, kwam Charles zijn vriend te hulp. Tijd, kindje, tijd, dat is alles wat we nodig hebben. De Octopus voelt zich overmoedig. Dat blijkt wel uit het feit, dat hij zonder naar andere mogelijkheden te zoeken, in een tijdsbestek van nog geen vijf minuten twee moorden pleegt. Maar diezelfde hoogmoed zal hem ten val brengen.

— Ik help het je wensen. Maar als je het mij....

— Goedenmorgen, klonk plotseling John's stem in de kamer.

De avonturier stond fris geschoren en gewassen, gekleed in een licht grijs zomercostuum naast zijn vrienden en bekeek hen één voor één, een brede glimlach op zijn gezicht.

— Ook goedemiddag, groette Ophelia terug.

— Mmmm, vond John, met je verkeerde been uit bed gestapt, Ophelia?

— Dat kan wel zijn, maar in ieder geval op tijd aan tafel voor het ontbijt.

John gaf geen antwoord en nam plaats tegenover de charmante Maryse, zijn intiemste vriendin.

— Wat zijn jullie allemaal neerslachtig, vond Templar, terwijl hij zich thee inschonk en een stuk toast met boter besmeerde. Allemaal vanwege de twist in het echtpaar Houston?

— Er is geen sprake van twist, John, antwoordde Charles nu. Je weet wel, dat Ophelia wel eens meer de ochtendziekte heeft. Dat is een bekend ouderdomsverschijnsel onder vrouwen, die de dertig naderen.

— Wil je...., stooft Ophelia op.

— Neen, dank je, Ophelia, viel Templar haar snel in de rede, ik heb al thee. Dank je wel, hoor. Zo, en wat schrijven de kranten?

Charles hield de Daily Mirror languit voor zijn borst en langzaam kropen Templar's blikken langs de vette koppen, terwijl zijn kaken steeds langzamer functioneerden. Dan greep hij met een ruk het papier uit de handen van zijn vriend, stond van zijn stoel op en bleef enkele volle minuten staan lezen tot hij het artikel uit had.

Toen ging hij weer zitten en gaf de krant aan zijn vriend terug.

— Is dat nu al niet 5—0 voor de Octopus? vroeg Ophelia.

— Het zal nog wel 6—0 worden ook, denk ik, vond Maryse.

John Templar dronk in gedachten zijn thee en zat met zijn ei te spelen.

— Twee moorden in nog geen vijf minuten, mompelde hij, terwijl hij zijn vrienden één voor één aankeek. En dat wilde mij spreken over sportiviteit. De aartsmisdadiger.

— Ja, met schelden kom je toch niet verder, John, zei Maryse. Of je zult een gedegen plan op moeten bouwen om de Octopus voor goed achter de tralies te brengen of je nooit meer met hem in te laten.

— Achter de tralies, zeg je? Kindje, ik breng hem aan de galg, zo zeker als twee maal twee vier is. En als het moet doe ik zelf nog het touw om zijn hals. Het is werkelijk spijtig van Sir Adrian Bothwell. Hij was geen kwade kerel. Zeker, hij was schatrijk en zelfs die dertig duizend pond zouden hem geen schade doen, maar hij was eveneens een bekend philanthroop. Ik mocht hem wel. Het is jammer, dat zo'n man door de hand van een psychopaath aan zijn einde moest komen.

— Ja, maar treuren heeft geen zin, John, vond Maryse. Je zult moeten weten wat je nu ten aanzien van de Octopus van plan bent.

John stopte een stuk toast in zijn mond en spoelde het weg met een slok warme thee.

— Dat weet ik ook, kindjelief, luidde het antwoord, nadat deze geslikt had, maak je heus niet bezorgd. Onze vriend Rosenberg zal niet zo heel lang meer door Londens straten kuieren.

— Kun je ons niet je plan vertellen? vroeg Charles.

— Wat zijn jullie vanmorgen weer ontzettend nieuwsgierig, luidde het antwoord van de grote avonturier, die rustig met zijn ontbijt verder ging. Plaats je nu eens heel even in mijn positie. Ik sta met een geweten zo blank als sneeuw onder de douche....

— ...jezelf al zingend te overtuigen, dat het zo'n schitterende ochtend is, vulde Ophelia aan.

— ...en kom in een uitstekend humeur naar beneden, vervolgde Templar zonder acht te slaan op Ophelia's opmerking, om tot de ontdekking te komen, dat het echtpaar Houston onenigheid heeft gehad — waarschijnlijk

tengevolge van een grensincident. Maryse heeft zich volgens de wetten van Moeder Natuur bij de vrouwelijke helft van dit echtpaar aangesloten, hetgeen de mannelijke helft nog meer uit zijn humeur brengt. Dan kom ik plotseling met een oprecht gemeend „goedemorgen” binnen, krijg een „ook goedemiddag” naar mijn hoofd geslingerd van de vrouwelijke helft van het echtpaar Houston, en als ik aan mijn ontbijt wil gaan beginnen vangt de mannelijke helft van genoemd echtpaar aan, met het ochtendblad te wapperen teneinde mijn aandacht te trekken tot een dubbele moord, die omstreeks twee uur vannacht heeft plaatsgevonden. Weg eetlust, weg prettige stemming, weg „beautiful morning”. Nauwelijks ben je je bed uit of je zit midden tussen twee lijken in, één van een bankdirecteur, en één van een politieagent met een weduwe en twee wezen. Kunnen jullie nu mijn goedmoedigheid begrijpen?

— Je had dramaturg moeten worden, vond Ophelia. Moeten we nu medelijden met je krijgen?

— O, neen, schenk je medelijden maar liever aan vriend Octopus. Die zal het harder nodig hebben dan ik. Enfin, het ontbijt heeft me in ieder geval behoorlijk gesmaakt, de zon schijnt buiten nog en als James nu de wagen voor wil rijden, kan ik het echtpaar Houston weer in zalige kibbelarij alleen laten, in de hoop, dat Maryse niet in het handgemeen zal worden betrokken.

— Ga je dan uit? vroeg Maryse.

— Ja, kindje, ik breng een bezoek aan onze gewaardeerde vriend, inspecteur Marlowe.

— Vanwege de Octopus?

— Precies geraden. Wil ik hem je groeten overbrengen?

Hij stond op, trok even zijn das recht en liep naar de keuken om James opdracht te geven de kleine sportwagen voor te rijden.

- o -

Hoofdinspecteur Slowgate zat met de handen onder zijn hoofd achter zijn bureau en staarde in gepeins verzonken door het hoge venster naar buiten. Het panorama van smerige gevels, bouwvallige schoorstenen, radio-antennes en gespleten dakgoten, was iedere dag hetzelfde en begon langzamerhand op des Hoofdinspecteurs zenuwgestel te werken. Daarom greep hij geïrriteerd de telefoon, draaide een nummer en beval even later:

— Inspecteur Marlowe, kom even bij me, wil je?

Met een slag wierp hij de hoorn terug op de haak en stak een pijp op.

Toen inspecteur Marlowe binnenkwam, probeerde hij zich zo klein mogelijk te maken, hetgeen voor de hoofdinspecteur aanleiding was om zich iets op te blazen en in volle breedte en dikte overeind te gaan zitten.

— Marlowe, zei hij nors, ga even zitten.

— Jawel, sir, antwoordde de inspecteur, voorzichtig op het randje van een houten stoel plaatsnemend, alsof hij angst had, dat de politoer, die er vijf en twintig jaar geleden opgesmeerd was, nog af zou geven.

— Dat waren dus vannacht twee vliegen in één klap. Sir Adrian Bothwel! en Constabel Woodrow... arme kerel...

— Wie, sir? waagde Marlowe te vragen.

— Wie? Wel, alle twee natuurlijk. Arme kerels... Enfin, wij zitten er natuurlijk weer mee. Zij zijn dood en wij mogen de vuile was doen. Heb je er enig idee van waar die Octopus uithangt?

— Eh... neen, sir... neen, ik zou het niet weten.

— Probeer hem te vinden, Marlowe, riep Slowgate woedend uit. Anders zwaait er wat. Dacht je dat ik weer op het Ministerie wil onthoden worden? Vind die kerel, Marlowe. Je kunt van mijn part honderd detectives tot je beschikking krijgen, maar doe in Gods naam iets. Hij moet toch ergens zitten?

— Ja, sir, natuurlijk. Ikke... eh... heb ook nog met Sir Neville Carlisle gesproken, sir.

— Sir Neville Carlisle? Die in Sydney achter de Octopus heeft gezeten? Waarom? Wil je met hem gaan samenwerken?

— Wel, sir, hij kent de Octopus tenslotte. Het was Sir Neville, die de wereld openbaarde, dat de Octopus niemand minder was dan Mr. Fred Rosenberg, een van de beroemdste advocaten ter wereld. Het zal nooit kwaad kunnen, wanneer wij contact houden met Sir Neville. Ik weet dat hij ook jacht maakt op de Octopus, en te oordelen naar hetgeen hij in Sydney heeft verricht, zou ik hem een goede kans van slagen durven geven.

— Maar ben je je er dan niet van bewust, dat niet Sir Neville, maar wij de Octopus moeten vinden en arresteren? Stel je voor wat voor een campagne er in de pers tegen Scotland Yard zou losbreken, wanneer Sir Neville

met de Octopus aan een touwtje Scotland Yard binnenwandelt om hem aan ons te overhandigen. Voel je die blamage dan niet?

— Jawel, sir, natuurlijk. Maar wat moeten we doen als hij hem binnenbrengt? Hem wegsturen? We kunnen Sir Neville toch niet beletten de Octopus te zoeken. Heel Engeland zoekt hem, van groot tot klein. Waarom mag dan juist Sir Neville hem niet zoeken.

— Hij mag hem wel zoeken, uilskuiken, maar hij mag hem alleen niet vinden. Wij moeten hem vinden.

— Ik, sir?

— Neen, wij, zeg ik. Ik heb toch de leiding van het onderzoek. Ik maak de plannen en jij werkt ze uit met behulp van je detectives.

— En welke zijn uw plannen voor vandaag, sir?

— De Octopus te vinden, siste Slowgate, die paars van woede werd en zijn ondergeschikte het liefst de deur had uitgeschopt.

De telefoon rinkelde en Slowgate nam de hoorn op. Enkele ogenblikken luisterde hij en zei dan:

— Stuur hem maar naar boven.

Hij smeedt de hoorn op de haak en wendde zich weer tot Marlowe.

— Daar heb je hem. Hij komt naar boven.

— De Octopus?

— Neen, stommeling, Sir Neville, die fijne vriend van jou, die de Octopus wil vinden.

Even later betrad een glimlachende Templar de kamer van Hoofdinspecteur Slowgate. Hij schudde beide mannen hartelijk de hand en nam plaats in een van die lederen fauteuils, die uit de regeringsperiode van Koningin Victoria stamden.

— Waaraan hebben wij de eer van uw bezoek te danken, Sir Neville? vroeg Hoofdinspecteur Slowgate zoetsappig.

— Aan de activiteit van de Octopus, antwoordde de avonturier. Het zal u bekend zijn, dat hij vannacht van zich heeft doen spreken. Twee moorden en een diefstal van circa vijf en dertig duizend pond.

— Maar, dat weten wij, Sir Neville, merkte Slowgate op. Kwam u alleen hier om ons dit te vertellen?

— Neen, mijn beste hoofdinspecteur, antwoordde Templar, ik kwam hier voornamelijk om u beiden moed in te spreken. Het is u bekend, dat ik reeds verscheidene malen tegen-

over de Octopus heb gestaan, met het gevolg, dat ik hem dus persoonlijk ken. Eergisteravond mocht ik zelfs het genoegen smaken, hem bij mij thuis te ontvangen. Hij bracht me een kort beleefdheidsbezoek en vertrok weer enkele ogenblikken voordat inspecteur Marlowe verscheen.

— Maar wat is nu eigenlijk uw bedoeling? wilde Slowgate weten.

— Het ligt in mijn bedoeling om de Octopus te grijpen en hem aan u over te geven.

— En denkt u dat u daarin zult slagen? vroeg de hoofdinspecteur smalend.

— Zeker, luidde het antwoord van de avonturier. Ondanks het feit, dat Scotland Yard een hoofdcommissaris, commissarissen, hoofdinspecteurs, inspecteur-detectives en tienduizenden agenten tot haar beschikking heeft, zal ik er in mijn eentje in slagen de Octopus in handen te krijgen.

— Maar de situatie is hier niet dezelfde als in Sydney, Sir Neville. Daar werkte de Octopus met een bende. En in iedere bende is er altijd wel één, die op een gegeven moment doorslaat. Daarom was u ook in staat de Octopus te ontmaskeren als Mr. Fred Rosenberg. Maar hier in Londen werkt de Octopus geheel alleen en zal dus niemand hem verraden.

— Dat ben ik niet met u eens, hoofdinspecteur, antwoordde Templar. Er is in Londen één persoon, die de Octopus waarschijnlijk dezer dagen zal ontmoeten en via deze persoon zal ik de Octopus te pakken kunnen krijgen.

— En wie is deze persoon? vroeg Slowgate nieuwsgierig.

— Dat, mijn waarde hoofdinspecteur, hoop ik u later eens te vertellen. En misschien ook wel niet. Zo, het deed me genoegen u beiden weer eens te zien en thans zal ik mij terugtrekken aangezien ik nog enkele belangrijke zaken heb af te handelen. Ik houd u wel op de hoogte over de gang der gebeurtenissen, heren. Tot ziens.

Hij stond op, gaf de beide politiemannen de hand en verdween...

NEEMT EEN ABONNEMENT

Het is voordeliger!

HOOFDSTUK III.

Waarin een afgeleefde papagaai voor het raam hangt en iemand een nachtelijke zwempartij onderneemt.

Enkele dagen later wandelde John Templar ogenschijnlijk doelloos door de smerige straten van Lambeth, één van Londens volkswijken. Af en toe bleef hij voor een winkel staan en bekeek aandachtig de voorwerpen, die in de etalage stonden uitgesteld. Dan keek hij even achter zich om en slenterde weer verder, tot hij in een smal straatje een klein tweedehandswinkeltje binnenstapte.

Het was er donker en het rook er bedompt en vochtig. Langs één der muren hingen oude, half versleten costuums en japonnen, mantels en broeken, terwijl achter de toonbank allerlei snuisterijen stonden opgesteld in een houten stellage. Vlak voor het venster hing een koperen kooi met een uitgeteerde papagaai er in, die bij iedere beweging, welke hij maakte een veer verloor.

Op de stoffige spiegelruit stond met witte, sierlijke letters de naam van de eigenaar: Samuel Eisentraut — Antiquair.

Samuel Eisentraut was een klein, gebocheld joodje met een lange, gebogen havigsneus, waarop een ijzeren knijpbrilletje preikte. De dunne zwarte haren, die onder het stoffige kalotje uitstaken, hingen sluik over het hoge voorhoofd en lieten net een paar grote, scherpstaande ogen vrij, die loerend om zich heen keken. Hij droeg een zwarte pantalon, die zeker in geen tien jaar was opgeperst en een zwart zijden jasje, waarop de resten van menige maaltijd waren achtergebleven.

— Nah, is dat niet Sir Neville? riep hij uit. Is dat even een tijd geleden.

— Goeiemorgen, Samuel, begroette de avonturier het joodje, hoe staan de zaken?

— Ach, belabberd, Sir Neville, echt belabberd. De mensen belenen maar en hebben geen centen meer om het terug te kopen. Al mijn geld zit in dat smerige goed waar ik nooit meer een cent voor terugkrijg.

— Kom, kom, Sam, suste Templar, dat zal nog wel loslopen. Zullen we even naar de achterkamer gaan? Ik wilde eens rustig met je praten. Of heb je geen tijd?

— Nah, natuurlijk heb ik tijd, Sir Neville.

De gedrongen gestalte draaide zich om en liep de treden op van het trapje, dat naar het

opkamertje leidde. Het was daar al even donker en stoffig als in de winkel. Tegen één der muren stond een ijzeren ledikant, dat zeker sinds het begin van de oorlog niet meer was opgemaakt of verschoond. De lakens en dekens lagen door elkaar en boden een onprettig aanzien.

Tegen de andere muur stond een hoog, ouderwets buffet, met gebeeldhouwde poten en pilaren. Er zat een grote, gebarsten spiegel in, die blauw was van de etensdampen, welke zich in een hoek van het kamertje op een klein gasstel plachtten te ontwikkelen. De kraan boven de smerige gootsteen druppelde hoorbaar. Dit had zij trouwens al gedaan toen Templar hier jaren geleden voor het eerst kwam.

Hij nam plaats op een houten stoel met leren zitting, waaruit de veren ontbraken en steunde zijn ellebogen op de vette tafel. Samuel Eisentraut nam tegenover hem plaats en accepteerde een cigaret uit Templar's gouden koker.

— Mooi stukje werk, merkte Samuel op, terwijl hij de koker uit Templar's handen nam. Tja, mooi goedje. Niet te koop? Ik wil er vier pond voor geven.

— Samuel, Samuel, berispte Templar de man, je weet even goed als ik, dat deze koker minstens twintig pond waard is. En bovendien wens ik dergelijke dingen niet te verkopen. Maar, om kort te gaan, ik zei, dat ik je even rustig wilde spreken, Sam. Je zult wel gehoord hebben, dat de Octopus voor een kapitaal aan brillanten gestolen heeft. Wat heb jij er hem voor betaald, Sam?

— Nah, ik? deed Samuel Eisentraut verwonderd. Zal ik me daar brillanten van de Octopus gekocht hebben?

— Kom, kom, Sam, jij bent de enige heler in heel Londen, die een dergelijke partij aan zou kunnen. Ik kwam zelf ook wel met een partij van een tien duizend pond bij je. Ik weet zeker, dat de Octopus dezer dagen bij je is geweest en dat hij je het een en ander verkocht heeft. Kom, je weet toch, dat je mij kunt vertrouwen. En . . . er zit een behoorlijke verdienste voor je aan.

— Nah, wat zou ik er mee kunnen verdienen? vroeg Samuel voorzichtig.

— Luister, dan zal ik het je vertellen. Je behoeft mij heus geen verhaaltjes te vertellen, Sam. De Octopus is bij je geweest en heeft je het een en ander verkocht, dat je — zoals je dat gewend bent — waarschijnlijk nog niet

betaald hebt. Nu wil ik je voorstellen mij en jou iets te laten verdienen aan deze transactie. Jij moet hem het geld dus nog betalen. Je laat mij getuige zijn van deze handeling en ik zorg er voor, dat de Octopus het geld weer kwijt raakt. De helft er van krijg je terug en ik behoud de andere helft. Nu, wat heeft hij je verkocht?

— Nah, heb ik gezegd, dat ik wat van hem gekocht heb? vroeg Samuel nog steeds verbaasd.

— Ja, Sam, dat heb je bedekt toegegeven. Heus, speel eerlijk spel met me, zoals ik het altijd met jou gedaan heb. Vertel me eerlijk wat je van hem aangenomen hebt.

Samuel stond op van zijn stoel en liep naar een hoek van de kamer. Hij bukte zich en lichtte een plank uit de vloer, waar hij een trommeltje en drie lederen cassettes uit te voorschijn haalde, die hij voor Templar op de tafel neerlegde.

— Dat was de hele poet, zei de jood. De handelswaarde bedraagt ongeveer zestien duizend pond.

Templar opende het stalen trommeltje en de cassettes en staarde een ogenblik verblind naar de fonkelende brillanten en parels, die voor hem lagen. Hij floot zachtjes tussen zijn tanden en schoof de kostbaarheden dan weer terug over de tafel naar de man, die tegenover hem zat.

— Zestien duizend pond, zeg je? En hoeveel moet je hem er voor betalen?

— Ik heb het gekocht voor acht duizend pond, antwoordde de jood. Nah, laat ik er misschien twee of drie duizend aan verdienen. Dan is mijn week weer goed.

— En hoeveel heb je hem vooruit betaald?

— Duizend.

— Hij krijgt er dus nog zeven duizend, stelde Templar vast. Okay, drie en een half duizend voor jou en drie en een half voor mij. Is dat goed? En de stenen houd jij natuurlijk.

— Nah, als het lukt mag je niet mopperen, Sir Neville.

— Maar jij helemaal niet. Ik doe al lang zaken met je Sam en je hebt altijd behoorlijk aan me verdiend. Ik ben jood genoeg van mezelf om dat ook te weten.

Samuel Eisentraut lachte geniepig en borg het trommeltje en de cassettes weer onder de vloer.

— Ik heb de hele partij al zo goed als ver-

kocht, zei hij. Morgen of overmorgen hoor ik de uitslag.

— En wanneer moet je de Octopus betalen?

— Vanavond. Ik heb vanmorgen zeven duizend pond bij elkaar gescharreld.

— Luister, Sam. Vanavond moeten we dus tot zaken komen. Hoe moet je hem het geld betalen?

— Ik moet vanavond om elf uur met een motorbootje naar het stadhuis van Greenwich komen. Een paar honderd meter stroomafwaarts staat een houten keet, waar een soort woonark voor gemeerd ligt. Daar zal de Octopus om twaalf uur op me wachten.

— Prachtig, Sam. Ik zal zorgen er om een uur of elf te zijn. Geef de Octopus om twaalf uur het geld en verdwijnt zo snel mogelijk. Ik maak de rest wel in orde. Morgen kom ik dan naar je toe om je de helft van het geld terug te geven. En misschien kom ik zelfs nog wel vanavond, als ik tijd over heb. Alles is dus afgesproken?

— Nah, vanzelfsprekend, Sir Neville. Zal ik me daar nog even drie en een half duizend pond extra verdienen. Haha, die Octopus zal even raar op zijn neus kijken. Nah. . .

— All right, dan, Samuel, ik ga er nu van door. Alles blijft dus zoals het afgesproken is. Vanavond om een uur of twaalf zullen we de zaak afmaken. Hij stond op, drukte de jood de hand en verliet het tweedehandswinkeltje.

- 0 -

Diezelfde avond stapte Samuel Eisentraut met een lederen actetas onder zijn arm in het kleine motorbootje, dat hij voor enkele uren had gehuurd en dat gemeerd lag in de omgeving van de West India Docks. Hij zette de tas in het kleine kajuitje en zette de motor aan.

Het was een donkere avond met veel wind uit Noordelijke richting. Warm was het dus lang niet en Samuel had de kraag van zijn versleten regenjas hoog opgeslagen toen hij achter het stuurwiel ging staan en het bootje naar het midden van de rivier stuurde.

Hij was eigenlijk veel te vroeg want nog maar kort geleden had de klok van de Westminster half elf geslagen. Het tochtje naar Greenwich zou niet langer duren dan hooguit twintig minuten.

Om de minuut keek Samuel Eisentraut naar het kleine kajuitje waar zijn tas lag met zeven duizend pond aan bankbiljetten erin. Hij gnufte bij de gedachte, dat hij er binnenkort

weer drie en half terug zou krijgen waardoor hij een kapitale partij juwelen zou hebben gekocht voor niet meer dan vier en een half duizend pond, terwijl hij er ongeveer zes duizend aan zou verdienen op de manier zoals Sir Neville Carlisle hem had voorgesteld.

Om precies vijf minuten voor elf kreeg hij het stadhuis van Greenwich in het oog, een wit gebouw met twee vleugels, die in een halve cirkel liepen met een rond torentje in het midden.

Hij tufte het gebouw voorbij, stuurde iets meer naar rechts en ontdekte even later het loodsje waarvan de Octopus hem had gesproken. Voor het gebouwtje lag de betrokken woonark gemeerd en toen hij de motorboot langszij stuurde en even de wand van de ark raakte, hoorde hij de stem van de Octopus:

— Ben jij het Eisentraut?

— Nah, natuurlijk ben ik het.

— Je bent anders rijkelijk vroeg, klonk de stem weer. Stuur je boot langs de wal en kom de loopplank over.

Samuel Eisentraut gehoorzaamde. Hij stuurde het motorbootje langs de steiger, stapte aan wal en liep de loopplank over naar boord van de woonark. De tas hield hij stevig onder zijn arm geklemd.

De Octopus zat in de grote kajuit, die verlicht werd door een koperen petroleum lamp, die betrekkelijk laag brandde, waardoor het schemerdonker was in de kale ruimte.

— Heb je het geld? vroeg de Australiër.

— Ja, vanzelfsprekend.

— Allemaal?

— Nah, zeven duizend heb ik toch gezegd.

De Octopus pakte de tas aan en begon het geld te tellen. Het duurde lang omdat het hele bedrag verdeeld was over coupures van tien pond.

Eindelijk was de Octopus met zijn werk klaar. Hij verdeelde de zeven honderd biljetten over de zakken van zijn costuum en regenjas en zei dan:

— En nu wilde ik nog even met je praten, Samuel Eisentraut.

— Nah, antwoordde de jood, ik heb niet veel tijd meer. Maak het dus kort.

— Ik heb tijd zat, Samuel Eisentraut, grijnsde de Octopus. Ga daar eens zitten.

De heler nam plaats op een houten stoel en schoof onrustig heen en weer. Hij had nooit erg van deze karweitjes gehouden en hij was altijd maar weer blij als hij kon vertrekken. Misdadigers hadden altijd een ver-

velende indruk op hem gemaakt en nooit kon hij zich bij hen op zijn gemak voelen.

— Je bent heel dom geweest, Samuel, ging de Octopus voort. Je hebt gekletst.

— Nah, wat zou ik gekletst hebben? vroeg de jood angstig.

— Je weet heel goed wat ik bedoel, Samuel Eisentraut. Vanmorgen heb je bezoek ontvangen van Sir Neville Carlisle, alias John Templar. Je weet misschien, dat hij achter mij aan zit en probeert me in de wielen te rijden. Dat zal hem niet lukken, Samuel. In Australië was ik hem steeds te glad af en hier zal dit hetzelfde zijn. Maar jij bent een gemene hond geweest, Samuel. Je hebt me verkocht aan die vent en daarvoor zul je moeten boeten. Je hebt me nu acht duizend pond betaald voor die juwelen en ik verlang de juwelen terug als straf voor je geklets.

— Maar, het geld dan? sidderde Samuel.

— Het geld blijft bij mij, gemene jood. Je hebt me in een val willen laten lopen en misschien staat Sir Neville hier wel ergens in de buurt op me te wachten. Ik ben hem vanmorgen vanaf zijn woning gevolgd tot aan jouw winkel. Hij bleef ongeveer een half uur bij je en toen hij naar buiten kwam lag er een trek van voldoening op zijn gezicht. Ja, ik heb het heel goed gezien, je hoeft het heus niet te ontkennen. Jij hebt mij verraden, misschien wel verkocht zelfs, ik heb gruwelijk het land aan verraders. Daarom zul je er voor moeten boeten, Samuel. Ik zal je vermoorden.

— Vvvver... mmmmoorden? stotterde de jood. Maar ik heb nooit een mens kwaad gedaan. Ik heb altijd iedereen geholpen. Altijd betaalde ik te veel voor hun gestolen rommel. U ook. Acht duizend pond betaal ik voor iets waar ik misschien met veel moeite hetzelfde voor terug krijg. Ik zal er zelfs nog geld bij moeten leggen als het een beetje tegenloopt. Ik heb niets verkeerd gedaan... ik heb niets tegen Sir Neville gezegd...

— Wat kwam hij dan bij je doen?

— Hij? Nah, hij kwam wat verkopen... diamanten...

— Je liegt, gemene hond, brulde de Octopus. Je bent een vnzige leugenaar en een bedrieger. Je hebt me aan die kerel verraden, maar nu ga jij er aan.

Hij had een klein pistool uit de zak van zijn regenjas gehaald en richtte dit op de jood, die sidderend van angst tegenover hem zat.

— Nnnneen... nnnneen... nnnniet schie-

ten, gilde het mannetje met het kalotje op, terwijl het angstzweet aan alle kanten van zijn gezicht gutste.

De Octopus grijnsde minachtend.

— Waar heb je dat trommeltje en die drie cassettes opgeborgen, Samuel? Als je me het zegt laat ik je leven.

— Ja, ja, ik zal het zeggen, maar maak me niet dood. Ik wil leven.

— Nu? Waar heb je ze opgeborgen?

— Onder de vloer, zuchtte Samuel Eisentraut. In de hoek zit een losse plank en daar zit het onder. Het ligt zo voor het grijpen. . . .

Hij veegde zich met de rug van zijn hand het zweet van het hoge voorhoofd en draaide wild met de ogen.

— Zo, sprak de Octopus, die langzaam overeind kwam en op de jood toeliep, onder een losse plank in de vloer? Prachtig, daar zal ik het dan wel vinden. Maar, ik zal me toch van je moeten ontdoen, Samuel Eisentraut. Je bent een gemene smerige hond en nog laf op de koop toe. Hier heb je wat je verdient. . . .

De Octopus had het kleine pistool even opgericht en zijn vinger spande zich om de trekker. Samuel Eisentraut zat met bloed doorlopen ogen naar het wapen te staren en liet zich ten einde raad op de knieën vallen voor de man, die op het punt stond zijn leven te nemen.

— Niet. . . . doen. . . . Octopus. . . . gilde Samuel. . . .

Toen klonken er drie harde schoten en schoot een korte vuurstraal uit de loop van het pistool in de richting van de jood. Het lichaam kreeg een schok en sloeg voorover op de vloer, waar het roerloos bleef liggen. Onmiddellijk werd de Octopus actief. Hij rende de kajuit door, trok de deur open en snelde het dek over naar de loopplank.

Maar plotseling dook vanuit de donkere nacht een schaduw voor hem op, die midden op de loopplank stond. De Octopus herkende deze gedaante als Sir Neville Carlisle alias John Templar, de Grote Onbekende.

Even aarzelde de misdadiger, dan richtte hij het pistool op en rende voorwaarts, terwijl hij snel de haan overhaalde.

Templar had dit aan zien komen en had zich languit op de loopplank geworpen om vlak voor de voeten van de Octopus terecht te komen. Hij greep de benen van de man, trok deze met alle kracht van elkaar en liet hem vallen, waardoor de Octopus met een harde

klap op het dek terecht kwam. Maar onmiddellijk was de man weer overeind, hij zocht even naar het pistool dat hij door de val was kwijt geraakt en toen hij het niet kon vinden, omdat Templar het had weten te grijpen, rende hij in tegenovergestelde richting, sloeg zijn benen over de railing en zette af. . . .

Met een luide plons kwam het lichaam in het donkere water van de Theems terecht en lange tijd bleef het onder. Templar stond met twee pistolen in de hand aan de railing in het water te staren naar de opborrelende luchtbelletjes, die naar de oppervlakte kwamen. Maar van de Octopus was geen enkel spoor te bekennen.

Totdat Templar plotseling na minstens een volle minuut op een afstand van ongeveer vijftig meter een hoofd aan de waterspiegel zag verschijnen. Het was het hoofd van Rosenberg, die zich met stevige slagen al zwemmend naar het midden van de rivier bewoog teneinde te trachten de overkant te bereiken.

Templar stond volkomen perplex aan de railing, niet wetend wat hij moest doen. Schieten zou niet veel nut hebben op deze afstand, temeer daar het tamelijk donker was en hij toch maar weinig trefkans zou hebben.

Dus weer was het de Octopus gelukt op het allerlaatste nippertje te ontsnappen en andermaal had Templar de man als zijn meerdere moeten erkennen. Hij liep in gedachten terug naar de kajuit en bleef een ogenblik naar het levenloze lichaam van Samuel Eisentraut kijken. Hier kon hij ook niets meer verrichten en er bleef hem niet veel anders over dan naar de wagen terug te gaan en te verdwijnen.

Zodra hij Londen bereikt had stapte hij uit bij een publieke telefooncel en belde Scotland Yard op, waar hij inspecteur Marlowe aantrof. Hij vertelde hem in grote trekken wat er die avond in Greenwich geschied was en de inspecteur besloot onmiddellijk met een paar mannetjes naar de plaats des onheils te gaan om het lichaam van Eisentraut op te halen en ter plaatse een routine-onderzoek in te stellen.

Toen stapte Templar weer in de wagen en reed naar huis terug. Doch in Oxford Street kwam hem plotseling een idee invallen. Hij keerde de wagen en reed in grote snelheid naar Lambeth waar hij een tiental minuten later stopte op de hoek van het straatje waarin het tweedehands winkeltje van Samuel Eisentraut was gelegen.

Hij liep langzaam door de verlaten straat en bleef even later voor de gesloten winkel deur staan. Met behulp van een klein en nikkelen apparaatje wat hij meestentijds bij zich droeg, wist hij in een minimum van tijd het slot te doen terugspringen en de deur te openen. Gedurende enkele volle minuten bleef hij in de donkere ruimte van het mufte winkeltje staan. Dan sloop hij voorzichtig voorwaarts en besteede de houten treden naar het opkamtje, waar hij die morgen ook had gezeten.

In een ogenblik van tijd had hij met behulp van het licht van zijn aansteker de losse plank in de hoek van het vertrek gevonden. Hij lichtte hem er uit en tastte met zijn hand onder de vloer. Het metalen trommeltje en de drie zwart lederen cassettes lagen nog precies, zo als Samuel Eisentraut ze die ochtend weggeborgen had en Templar liet ze snel naar zijn zakken verhuizen.

Tenslotte was de heler dood en kon hij dus toch niet meer genieten van de opbrengst der juwelen, terwijl hij — Templar — er een betere bestemming voor had.

Hij plaatste de plank weer terug in de vloer, richtte zich overeind en werd dan plotseling gewaarschuwd door een geluid, dat uit de winkel scheen te komen.

Snel knipte hij zijn aansteker uit en sloop op zijn tenen naar de glazen deur, die het opkamtje van de winkel scheidde.

Hij hoorde voetstappen daar beneden en dan kraakte de treden van de trap. De deur werd behoedzaam geopend en een donkere gestalte drong naar binnen. Templar liep achteruit en botste hierbij tegen de tafel op en toen hij zich vooruit wilde werpen om de man te grijpen, was deze hem juist enkele seconden voor geweest.

De Octopus — want dit was de indringer — had zich op de avonturier geworpen, diende hem in het donker enkele kaakstompen toe en liet de kolf van zijn revolver met alle kracht op de schedel van Templar neerkomen. Deze voelde een hevige pijn in zijn achterhoofd, zag millioenen sterren en viel dan in een peilloze afgrond, waarvan de wanden geheel opgetrokken waren uit fonkelende diamanten en parels.

Toen wist hij niets meer....

- o -

In de grote salon van het statige herenhuis aan St. James Square heerste een gedrukte stemming. Drie mensen zaten in zware fau-

teuils rond de open haard en keken zwijgend naar het plafond, verdiept in hun eigen gedachten. En dan waren deze gedachten bij ieder zo ongeveer hetzelfde. Want Maryse, Ophelia en Charles maakten zich werkelijk zorgen over het lange uitblijven van hun vriend, John Templar.

De wijzers van de koperen pendule op de hoge schouw stonden op kwart over vier en drie paar ogen keken naar de wit emaille plaat, waarop met de Romeinse cijfers de uren stonden aangegeven.

— Ik begrijp er niets meer van, zuchtte Maryse voor de zoveelste maal. Het is toch helemaal niet John's gewoonte om ons zo lang zonder enig bericht te laten.

— Ik zeg je, antwoordde Ophelia, dat hij in moeilijkheden zit. Charles, ik vind het zeer onverantwoordelijk om hier maar werkeloos te zitten afwachten op een bericht, dat misschien nooit zal komen. John heeft wellicht dringend onze hulp nodig. Waarom ga je James niet wekken?

— James wekken? vroeg de jongeman. Maar waarom?

— Dan kunnen jullie samen er op uit gaan om John te zoeken, luidde het antwoord van zijn vrouw.

— Ja, ik vind het best, vrouwtje, als ik maar enig idee had waar we John zouden kunnen vinden.

— Bel Scotland Yard dan op. Misschien weten ze daar iets omtrent zijn verblijfplaats. Misschien is inspecteur Marlowe met hem weg, of zoiets.

— Volgens mij kunnen we het beste afwachten, vond Charles. Je weet heel goed, dat John in geen zeven sloten tegelijk loopt. En ook al zat hij soms in moeilijkheden, hij heeft zich er altijd nog alleen uit weten te redden.

— Maar het geluk zou hem ook wel eens in de steek kunnen laten, vond Ophelia.

— Als dat zo is, dan heeft hij nog altijd zijn gezond verstand, stelde Charles vast.

En toen rinkelde plotseling de telefoon. Luid en aanhoudend. Drie mensen sprongen tegelijk overeind en renden op het toestel toe, doch Charles was er het eerste bij en hij greep de hoorn van de haak om deze tegen zijn oor te drukken.

— Hallo?

— Ik spreek waarschijnlijk met de vriend van Sir Neville? vroeg een onbekende mannenstem aan het andere eind van de draad.

— Daar spreekt u inderdaad mee, antwoordde Charles. Wie bent u?

— Ik ben de Octopus, meneer. Het spijt me, dat ik u zo laat op de avond nog moet storen, maar ik merk, dat u nog op bent en waarschijnlijk op uw vriend zit te wachten. Ik vind het werkelijk erg vervelend voor u en de dames, maar Sir Neville is momenteel verhinderd om uit eigen beweging naar zijn huis terug te keren. Daarom wilde ik u adviseren hem een handje te helpen.

— Waar bevindt zich Sir Neville? vroeg Charles woedend.

— Dat zal ik u vertellen, Mr.... eh....

— Houston is mijn naam.

— Fijn, Mr. Houston. Luistert u eens goed. Wij kennen elkaar nu reeds geruime tijd. Dat wil zeggen, ik had nog nooit het genoegen persoonlijk kennis te maken met de dames, maar dat komt misschien nog wel. U ken ik in ieder geval, evenals Sir Neville. Zoals u bekend is heeft Sir Neville er altijd behagen in geschept om mij in de wielen te rijden. Het schijnt maar niet tot hem te willen doordringen, dat dit mij uiteindelijk begint te vervelen en dat ik me genoodzaakt zie hardhandig tegen hem op te treden. Dit was nu ook weer vanavond het geval. Hij wilde me beletten iemand te vermoorden, doch kwam net even te laat. Kort daarop liep ik hem weer tegen het lijf en ik was bij deze gelegenheid genoodzaakt hem met mijn revolver buiten westen te slaan. Het is werkelijk zeer onverstandig van uw vriend om te denken, dat hij mij kan blijven dwarsbomen. Heeft hij nu nog niet dikwijls genoeg gemerkt, dat hij toch niet tegen mij op kan?

— Waar is Sir Neville? riep Charles woedend uit.

Luister, Sir Neville bevindt zich in het opkamertje van het tweedehandswinkeltje van Samuel Eisentraut in Lambeth. U kent waarschijnlijk dit adres wel.

— Ligt hij daar bewusteloos? vroeg Charles.

— Ja, Mr. Houston. Ik heb hem althans in die toestand achtergelaten.

— En waar is Eisentraut? vroeg Charles, die de heler maar al te goed kende.

— Die is geëmigreerd naar het land van zijn voorouders, luidde het antwoord van de Octopus.

— Dood? vroeg Charles niet gelovend.

— Dood, bevestigde de misdadiger. Ik heb hem zelf vermoord. Mr. Houston. Doet u mij

dus een plezier en haalt u uw vriend op, die in Eisentraut's huis ligt. En zeg hem, dat dit absoluut de allerlaatste keer is, dat ik hem gespaard heb. De volgende maal, dat ik hem op mijn wegen tegen mocht komen zal ik hem Eisentraut achterna moeten sturen. Goeden avond....

De verbinding werd verbroken en gedurende enkele ogenblikken stond Charles volkomen perplex met de hoorn in zijn hand naar de schijf van het telefoontoestel te kijken. Dan legde hij de hoorn terug, greep het telefoonboek en bladerde er enkele ogenblikken in. Toen hij gevonden had wat hij zocht, draaide hij een nummer en wachtte....

— Wie bel je op, Charley? vroeg Ophelia, die tezamen met Maryse het telefoongesprek met de Octopus had gevolgd.

— De winkel van Eisentraut. John ligt daar bewusteloos en ik zal proberen hem door het rinkelen van de bel weer bij te krijgen.

Plotseling kreeg Charles antwoord. De hoorn werd opgenomen en een stem zei:

— Hallo?

Toen keek Charles naar de beide vrouwen en legde de hoorn onmiddellijk op de haak terug. Het was de stem van de Octopus, die geantwoord had....

HOOFDSTUK IV.

Waarin Inspecteur Marlowe ook nog niet naar bed is en enkele prominente figuren hun opwachting maken bij de Octopus.

Toen John Templar weer bij kennis kwam en de ogen opende lag hij op het onfrisse bed van wijlen Samuel Eisentraut. Voor hem stonden enkele gedaanten, die in een soort van waas gehuld waren. Doch langzaam namen hun gestalten scherpere vormen aan, hij herkende de kleren, de gezichten en even bleven zijn flauwe blikken rusten op het gelaat van Maryse Choisy, zijn intieme vriendin, die zich nu voorover boog en haar koele hand op zijn bonzend hoofd legde.

— Hoe gaat het er mee, John? vroeg ze teder.

Hij probeerde te knikken, hetgeen hem een stekende pijn in zijn nek veroorzaakte.

— Zeg maar niets, John, zei ze weer. Je bent er zo weer bovenop.

Nu keek hij naar Charles en Ophelia, die naast de Française stonden en rechts van haar ontdekte hij het lichaam van inspecteur Mar-

lowe, die een beetje verlegen met zijn hoed stond te spelen.

— Heb je . . . Eisentraut . . . gevonden, inspecteur? vroeg Templar plotseling, terwijl hij probeerde zich van het bed op te richten. Hij herinnerde zich eensklaps weer alles wat er in de afgelopen nacht gebeurd was. Zijn tocht naar Greenwich, de moord op Samuel Eisentraut, zijn ontmoeting met de Octopus en diens sprong in de Theems, waardoor hij had weten te ontkomen. En een uur daarop zijn ontmoeting met de misdadiger in dit kamer-tje, waar hij Templar beroofd had van het stalen trommeltje en de drie cassettes, die hij zojuist vanonder de vloer te voorschijn had gehaald. Ja, alles herinnerde hij zich weer. Maar het meest knaagde hem toch wel die verschrikkelijke nederlaag, die hij nu weer had moeten lijden.

Hij sloeg zijn benen over de rand van het bed en bleef een ogenblik met het hoofd in de handen gesteund zitten. Zijn hele schedel deed pijn, in zijn nek knaagde verschrikkelijke krampen en zijn ogen schenen tien centimeter buiten hun kassen te hangen.

— Wil je iets drinken, John? vroeg Maryse weer.

— Graag. Een glas koud water.

Ze verdween uit het gezicht en keerde even later met een gebarsten beker terug, die tot aan de rand met helder water gevuld was.

— Hier, zei ze, drink dit maar helemaal leeg.

Met een diepe zucht zette hij het glas op de tafel neer en stond op. Het leek wel alsof de hele kamer voor hem draaide, de gestalten voor hem schenen zich te verdubbelen en een kort ogenblik werd alles zwart voor zijn ogen.

Dan rekte hij zich in volle lengte uit, haalde diep adem en zei:

— Wat gaan we doen, inspecteur?

Marlowe kuchte even verlegen en antwoordde:

— Eh . . . ja . . . eh, Sir Neville, het lijkt me beter, dat u voorlopig naar huis gaat om wat te rusten.

En het was juist dit antwoord, dat Templar weer geheel tot zichzelf terug deed keren. Hij merkte, dat de politiemans medelijden met hem had en de mening was toegedaan, dat hij op dit ogenblik niet veel meer waard was.

— Naar huis gaan om uit te rusten? herhaalde hij lachend. Maar, man, ik voel me

beter dan ooit. Luister eens, de Octopus is er vandoor met de juwelen van Sir Adrian Bothwell, die hij aan Eisentraut verkocht had. De jood bracht hem vanavond zeven duizend pond en na ze in ontvangst te hebben genomen, schoot de Octopus Eisentraut dood. Vervolgens keerde hij terug hierheen om de juwelen terug te halen. Hij heeft dus vandaag nog eens een bedrag van zeven duizend pond verdiend plus de duizend, die Eisentraut hem als voorschot gaf. Dit kunnen we toch niet toelaten?

— Maar wat wilt u dan, Sir Neville? vroeg inspecteur Marlowe.

— We gaan de Octopus zoeken, mijn waarde.

— Maar waar? Weet u soms waar hij woont?

— Weten doe ik het niet. Maar er is een mogelijkheid om het te weten te komen. Ik heb er zo'n vaag vermoeden van, dat hij ergens in de omgeving van de rivier huist, omdat hij langs deze weg altijd vrij gemakkelijk kan ontsnappen. Misschien heeft hij zelfs wel ergens een klein zeewaardig jacht liggen, dat in staat zal zijn hem naar het continent te brengen indien de grond hem hier onder zijn voeten te heet mocht worden.

— Dan zouden we alle particuliere jachten moeten doorzoeken, stelde Charles voor.

— Dat is een onbegonnen werk, Charley, antwoordde Templar, en bovendien zou de Octopus hier onmiddellijk de lucht van krijgen en de benen nemen. Neen, we moeten op een heel andere manier te werk gaan. We kunnen gevoelig aannemen, dat hij geen moeite meer zal doen om de juwelen hier in Londen of ergens in Engeland van de hand te doen. Dit is hem wel te gevaarlijk gebleken. Bovendien heeft hij zojuist acht duizend pond in contanten ontvangen, die meer dan voldoende zijn om enige tijd te leven. Om maar niet te spreken van het zeer grote bedrag aan Australische ponden, dat hij in Syney uit de Bank of New South Wales wist te ontvreemden. Neen, we moeten ditmaal tonen handiger dan de Octopus te zijn. En die mogelijkheid hebben we.

— Nou, vertel ons dan wat je van plan bent, drong Charles aan. Kunnen we niet beginnen om eerst ergens anders heen te gaan. Ik heb volkomen genoeg van dit bedompte hok. Het stinkt hier naar alles wat je je maar denken kunt, en ik heb er zo'n idee van, dat jij ook wel graag eerst 'n douche zoudt willen

nemen na een half uur op dat smerige bed te hebben gelegen. Niet waar?

— Wat dat betreft heb je volkomen gelijk, Charley, antwoordde Templar. Goed, laten we naar huis gaan. Inspecteur Marlowe, mag ik u uitnodigen ons te vergezellen? James kan wat koffie en sandwiches voor ons klaar maken terwijl wij ons plan de campagne uitwerken.

— Ja, Sir Neville, vanavond zal er toch niet veel meer te ondernemen zijn. Maar ik zou inderdaad graag van u vernemen op welke wijze u denkt de Octopus te pakken te krijgen.

— Dat kun je vernemen, Marlowe, antwoordde Templar. Ga maar met ons mee. Mijn wagen staat bij de hoek. Zijn jullie met de Packard gekomen?

— Ja, hij staat ook op de hoek, zei Charles.

— Hebben jullie de sportwagen dan niet gezien? vroeg Templar verbaasd. Ik heb vanavond de Singer genomen en hem hier aan het eind van de straat laten staan.

— Niets gezien, John, antwoordde Charles. Maar ik heb er zo'n idee van dat onze vriend de Octopus hem van je geleend heeft. Om zich sneller te verplaatsen.

Templar knikte en liep naar de deur van de winkel om het trapje af te dalen. Zijn vrienden en inspecteur Marlowe volgden hem en stapten even later op de hoek van de straat in de zwarte Packard van de avonturier, die zelf achter het witte stuurrad plaatsnam.

Na nog geen kwartier hield de wagen stil voor het statige huis aan St. James Square en stapten de passagiers uit om naar binnen te gaan. James, die voor hun vertrek door Charles gewekt was, zat geheel gekleed in de keuken te wachten en wees met een voldaan gezicht naar een grote pot koffie, die op het electrische lichtje stond.

Kort daarop bracht de reus dan ook een blad met dampende koppen van dit geurige vocht binnen, alsmede een grote schotel sandwiches, welke hij met gulle hand had belegd.

Nadat Templar zijn honger had gestild en genoten van de heerlijke koffie, stak hij een cigaret op, vouwde zijn knieën over elkaar en plaatste de toppen van zijn vingers tegen elkaar nadat hij zich behagelijk achterover in zijn stoel had laten zakken.

— Kijk eens, begon hij, jullie weet, dat ik nauwe relaties onderhoud met de meest uiteenlopende types uit de Londense onderwer-

reld. Jullie — althans jij Charley — weet, dat ik mij daar onder verschillende vermommingen en namen een zekere bekendheid heb weten te verwerven, waardoor ik het vertrouwen heb weten te winnen van menige grote misdadiger, maar ook van de kleinere onderhen. Ik ben er vast van overtuigd, dat het niet in de bedoeling ligt van de Octopus om steeds maar weer zelf al het vuile werk te doen. Hij is een uitstekend organisator en in Australië heeft hij bewezen te weten hoe een bende gedruild en geleid moet worden. Hij is een heerserstype, die zijn ondergeschikten goed wil betalen, mits zij zijn bevelen stipt opvolgen. Welnu, de Octopus heeft thans in Londen zijn tenten opgeslagen en zijn debuut gemaakt met een kraak, die zijn gelijke haast niet heeft in de geschiedenis der misdaad. Maar hij heeft dit geheel alleen gedaan, zonder enige hulp van anderen. Ik ben er vast van overtuigd, en jullie zult zien, dat ik gelijk heb, dat de Octopus weer een bende zal trachten te vormen om op grotere schaal te opereren. Misschien is hij er zelfs al mee bezig. In ieder geval heb ik het plan opgevat om morgen een bezoek te brengen aan de onderwereld, teneinde het één en ander te weten te komen dienaangaande. Mocht hij werkelijk getracht hebben mensen te ronselen, dan zal het mij zeer zeker ter ore komen.

— En welke vermomming denk je aan te nemen, John? vroeg Charles.

— Ik denk, dat ik ga als de „Rat“, de beruchte Amerikaanse benedeider.

— Nou, het is een tijd geleden, dat de Rat zich in de Londense onderwereld heeft vertoond.

— Zeker, hij heeft ook geruime tijd in Amerika geopereerd. Maar nu hem daar de grond te warm onder zijn voeten werd, is hij naar Engeland overgestoken. Bovendien is de Rat een vent, die ook op het gebied van heiling wel iets waard is. Je kunt nooit weten hoe een stuivertje rolt. Misschien komt de Octopus nog eens bij de Rat om zijn gestolen juwelen te verkwanselen.

— Nou, ik zou zeggen, dat je dat wel uit je hoofd kunt zetten, John, vond Charles.

— Misschien. Wat denkt u van dit plannetje, inspecteur Marlowe?

— Ja, als het lukt is het de moeite waard, luidde het terughoudende antwoord van de politiemann.

— Logisch, vond Ophelia. Alles wat lukt

is de moeite waard. Maar vindt u het plan van Sir Neville niet goed?

— Zeker, er zit iets goeds in, gaf Marlowe toe. Maar tevens schuilt er een gevaar in.

— En wat is dat dan wel, inspecteur? vroeg Templar.

— Dat u door mannen van Scotland Yard gearresteerd zult worden.

— Maar dat is toch onzin, riep de avonturier uit. U weet even goed als ik, dat de Rat maar een fictieve figuur is, die in wezen niet bestaat. Hij is ontsproten aan mijn fantasie en heeft nog nooit iets misdadigs gedaan.

— Maar de Rat geniet als misdadiger een reputatie, Sir Neville, merkte de inspecteur op. Weliswaar niet in Amerirka, waar hij oorspronkelijk vandaan zou komen, maar in de Londense onderwereld. Iedere misdadiger kijkt met een zekere respect op naar hem.

— En toch heeft de Rat nooit één misdaad begaan, hield Templar vol. De Rat is niets meer dan een soort van informatiebureau, die zijn oren op gezette tijden en op bepaalde plaatsen te luister legt om bepaalde inlichtingen te ontvangen, die belangrijk kunnen zijn voor diegenen, die onder zijn vermomming schuil gaat.

— Ja, u moet goed begrijpen, Sir Neville, begon Marlowe terug te krabbelen, dat ik er niet het minste bezwaar tegen heb, dat u in de gedaante van de Rat de onderwereld ingaat. Ik wil zelfs order laten geven, dat de Rat gespaard moet blijven.

— O, neen, doet u dat alstublieft niet. Daarmee zouden we meer verknoeien dan goed maken. Zegt u maar niets. Ongeacht tegen wie dan ook. Ik ga in ieder geval morgenavond afdalen naar de onderwereld van Londen en hoop op deze manier contact te krijgen met de man, die ik zoek. Zorg er voor, inspecteur, dat u doorlopend op de Yard te bereiken bent of dat men daar weet waar u anders bent. U kunt vanaf morgenavond ieder ogenblik een telefoontje van mij verwachten. De Rat zal de Octopus weten te vinden....

- o -

Het was druk in de kroeg van Ernie Cummings. Er hing een dikke rookwalm in de grote gelagkamer, die een binnenkomer enkele ogenblikken verstikte. Aan de tapkast, die er verweerd en vervuoloot uitzag, stonden een stuk of zes onguur uitzienende elementen. Hun gezichten hadden allen diezelfde on-

vriendelijke, ja, gevaarlijke trek en enkelen hadden zelfs nog de beschikking over één of ander vurig litteken, dat een wang of een voorhoofd sierde. Ze droegen meest versleten pakken, een wollen trui en een geruite pet. Alle tafeltjes waren bovendien ook zo goed als bezet. Mannen zaten er aan te drinken en menigeen was in gezelschap van een meisje, dat zich niet geneerde om zich door die ruwe knuisten op onwillekeurig welke plaats, te laten aanraken. Dat was het slag vrouwen, dat men in iedere havenkroeg ook aan kan treffen. Verleidelijke, brutale vrouwen met uitdagende vormen en manieren, die even goed met een revolver of een mes om kunnen gaan als de mannen, die ze moeten amuseren om in hun dagelijks leven te voorzien. Er werd luid gesproken en gelachen. In de hoek van de gelagkamer stond een oude piano, die onmiddellijk met een oorverdovend geluid begon te tingelen, zodra men er enkele geldstukken in had geworpen. Op dit ogenblik zweeg hij gelukkig.

De deur van de kroeg ging open en een lange, magere man kwam binnen. Hij droeg een zwarte hoed, die nogal schuin om de zwarte lokken stond. Zijn neus was lang en puntig, terwijl de nauwe ogen scherp om zich heen loerden. In de hoek van zijn wrede mond hing een uitgedoofde sigaret, die nu met een snelle beweging van de lippen naar de andere hoek gerold werd. De handen van de man gingen schuil in de zakken van een grijze pantalon, die onder het geruite sportjasje uitkwam.

Enkele ogenblikken bleef hij spiedend bij de deur staan, terwijl zijn loerende, niet veel goeds voorspellende blikken door de gelagkamer dwaalde. De gasten hadden zijn binnenkomst opgemerkt en langzamerhand verstomde het rumoer van stemmen en glazengerinkel. Iedereen zweeg en staarde naar de man voor de gesloten deur.

Af en toe werd er iets gefluisterd, hoofden werden naar elkaar toe gestoken, doch ieders blik bleef op de deur gericht.

Ernie Cummings kende deze plotselinge reacties van zijn klanten. Hij kwam achter de tapkast vandaan, liep een eindje de kroeg door en bleef op een afstand van enkele meters voor de nieuweling staan.

— Wel, wel, zei hij, zijn handen aan het groezelige schort drogend, daar hebben we de Rat. Kom er in, kerel en drink een glas voor mij. Jongens — hij wendde zich tot zijn klan-

ten — ga gewoon door met praten. Dit is de Rat, één van mijn oudste en beste klanten. Iedereen kan nog iets van hem leren. Trouwens, de meesten van jullie zullen hem wel kennen.

— Hallo, Rat, kom bij ons zitten, werd er toen van sommige kanten geroepen.

— Hé, Rat, drink iets van me.

Maar de Rat deed alsof hij niets gehoord had en liep langzaam, met de tred van een roofdier, in de richting van de tapkast en bestelde een glas bier. Ernie Cummings schonk het met zorg voor hem in en schoof het hem toe. Hij kwam voor hem staan en boog zich over de tapkast heen.

— Weer terug? vroeg hij.

— Ja, net aangekomen, antwoordde de Rat.

— Zaten ze achter je aan? vroeg Ernie Cummings verder.

— Ik kon nog net op het nippertje er tussen uit vliegen. Heb je een kamer voor me?

— Natuurlijk, voor jou altijd, antwoordde de kroegbaas. Je hebt er anders een aardige concurrent bij gekregen hier, Rat.

— O, ja?

— De Octopus noemt hij zich, vertelde Ernie verder. Het schijnt een advocaat uit Australië te zijn, die het leven daar ook onmogelijk gemaakt werd. Nu zit hij in Londen en heeft zo pas voor een dertig duizend pond gepikt. Hij schijnt wel wat mans te zijn.

— O, ja? zei de Rat alleen, rustig van zijn bier drinkend.

— Heb je plannen hier?

— Nog niet. Ik denk, dat ik me in de één of andere bende inkoop. Het begint me een beetje te vervelen in mijn eentje te werken.

— Doe met de Octopus samen, stelde Ernie voor.

— Die zal mij niet nodig hebben.

— O, neen? Het schijnt toch, dat hij bezig is geweest om enkele jongens warm te laten lopen. De meesten zijn echter te bang voor hem. Hij heeft er pas drie koud gemaakt. Een bankier, een agent van politie en de oude Eisentraut.

— Samuel Eisentraut toch niet? riep de Rat verbaasd uit.

— Precies, de oude Samuel heeft hij ook vermoord. Hij had hem eerst de blonkers verkocht en toen Samuel kwam betalen, schoot hij hem neer en stal de blonkers weer terug. Ja, een fijn heer, dat moet ik zeggen.

— Hoe weet je, dat de Octopus mannetjes zoekt? vroeg de Rat onverschillig.

— Nou, Joe vertelde het. Je weet wel, Schele Joe. Hij kwam hier gisteravond om wat te praten. Zo langs zijn neus weg vroeg hij een paar van de jongens, of ze er niets voor zouden voelen om voor de Octopus te werken. Twintig pond vast in de week en provisie over de buit. Lang niet gek, hè, Rat?

— Neen, dat is zeker niet gek. En weigerden ze?

— Ja, de stommelingen. Ze verdienen het nu nog te gemakkelijk. Smokkel, een kraak en ze leven weer. Maar het wordt ook al steeds slechter, Rat. Straks maken ze iemand weer voor tien pond koud. En misschien nog wel voor minder ook. Zeg, heb jij werkelijk zin om met die Octopus te werken?

— Maar ik moet meer den twintig pond in de week hebben. Die kan ik in mijn eentje ook verdienen.

— Wacht maar, ik zal Schele Joe wel even waarschuwen. Hij zit achteraan bij die griet van Porter. Die schijnt hij ook warm te willen laten lopen. Maar zij geeft de voorkeur aan portefeuilles rollen terwijl ze met een kerel in bed ligt. Ga jij nou even naar boven. Kamer 6, je weet wel. Ik zal Joe wel naar je toe sturen.

— Okay, antwoordde de Rat terwijl hij het laatste scheutje bier door zijn keelgat wierp. Stuur hem maar naar boven.

De Rat stak zijn handen in de zakken van zijn broek en slenterde, onverschillig als altijd en de uitgedoofde cigaret nog in de hoek van zijn mond, door de gelagkamer naar de trap, die naar boven voerde. Niemand scheen op hem te letten en ongemerkt ging hij naar kamer 6, waar hij op een stoel plaats nam en zijn benen op de houten tafel legde.

Ongeveer vijf minuten later trad een klein mannetje binnen van omstreeks veertig jaar. Hij keek zó scheel als Templar nog maar zelden gezien had. Hij kende de man nog wel van vroeger en vroeg zich af, of Schele Joe inderdaad van de Octopus opdracht had gekregen een bende bij elkaar te zoeken.

— Hallo, Rat, begroette Joe hem, een tijd niet gezien? Zaten ze je achter je vossen in New York?

— Neen, San Fransisco, antwoordde de Rat, nauwelijks de smalle lippen bewegend.

— Je zoekt werk, hè? vervolgde de schele, die op een stoel aan de andere kant van de tafel plaatsnam.

— Zoeken niet, schele. Ik ben vanmiddag pas aangekomen en heb nog geen tijd gehad

om te overleggen wat ik ga doen. Heb je soms iets bijzonders voor me?

— Ik dacht, dat jij altijd alleen werkte.

— Heb ik ook altijd gedaan. Maar ook dat begint te vervelen. Heel vroeger zat ik in de bende van Sander Mallotti. Maar toen die voor veertig jaar naar Sing Sing ging, ben ik zelf maar begonnen. Heb je soms iets voor me?

— Ja. Wel eens gehoord van de Octopus?

— Oc....?

— Octopus, ja.

— Octopus? Neen, wat is dat? Of is het de naam van een kerel?

— Zo noemt op het ogenblik één van de zwaarste jongens zich. Het is een advocaat, die in Australië tegen de lamp is gelopen. Nu zit hij hier en koud na zijn aankomst drukte hij eventjes voor dertig duizend pond achterover en schoot in twee dagen tijds drie kerels overhoop. Een bankdirecteur, een smeris en de ouwe Eisentraut.

— Ja, nu herinner ik me dat Ernie Cummings het me vertelde. Werk jij ook voor hem?

— Werken?

De schele haalde de schouders op en maakte een klakkend geluid met de tong.

— Ik scharrel wat jongens voor hem bij elkaar. Misschien doe ik wel mee. Hij betaalt niet gek.

— Hoeveel?

— Twintig pond per week plus provisie van de poet.

De Rat schudde onverschillig het hoofd en rolde zijn uitgedoofde cigaret naar de andere hoek van zijn mond.

— Nog voor geen tien Ooctopussen, Schele, zei hij. Twintig pond verdien ik met mijn eigen verstand ook nog wel.

— Nou, wat zou jij dan willen hebben? Ik ben er van overtuigd, dat de Octopus jou wel wat meer zal willen betalen. Tenslotte heb jij een behoorlijke reputatie in je vak.

— Dan zal hij me toch minstens het dubbele moeten geven, vond de Rat.

— Veertig pond? riep de Schele uit.

— En geen penny minder, Schele. Zeg dat maar tegen de Octopus. En mocht hij niet willen, zeg dan dat de Rat zijn eigen baas blijft, maar dat hij er goed aan doet om uit mijn vaarwater weg te blijven. Ik deins evenmin voor een moord terug. Dat weet je. Hoeveel jongens heb je eigenlijk al bij elkaar gescharreld?

Schele Joe doofde zijn cigaret op de houten tafel uit en antwoordde:

— Eigenlijk nog geen enkele. Ze zijn allemaal te bang om bij iemand te werken, die zonder dralen een tegenligger overhoop schiet.

De Rat haalde de schouders op en lachte smalend.

— Het zijn me tegenwoordig wel jongens met lef, dat moet ik zeggen. Ze willen allemaal net werk hebben. Ik zou er wel een paar op de kop kunnen tikken, die voor geld heel Londen willen uitmoorden.

— Meen je dat, vroeg de Schele gretig.

— Natuurlijk meen ik dat. Maar eerst moet ik weten wat ze kunnen verdienen. Ik heb er twee, die hun mannetje waard zijn en voor geen tien klabakken terugdeinzen. Wanneer komt de Octopus hier?

— Hij komt nooit hier, maar ik zou je misschien wel met hem in contact kunnen brengen.

— Okay, bel hem op, Schele en ik zal mijn jongens even waarschuwen. Tenminste als ik ze bereiken kan.

— Opbellen kan ik hem niet, maar ik wil wel naar hem toe gaan. Laten we zeggen, dat je om elf uur vanavond hier terug bent met die twee klanten van je. Is dat goed?

— Okay, Schele. Ik ben er om elf uur en probeer die Octopus mee te nemen.

- o -

Om elf uur diezelfde avond zaten John Templar, nog steeds in zijn vermomming als de Rat, Charles Houston en James Parker, eveneens als rasboeven vermomd, in kamer 6 op de eerste verdieping van Ernie Cummings kroeg in het Londense East End.

En vijf minuten later trad de Schele binnen. Hij was alleen. Terwijl zijn blikken strak op de beide onbekenden gericht bleven, kwam hij naderbij en ging zitten.

— Dit is Joseph Killey, stelde Templar Charles voor, bijgenaamd de Rooie, en deze reus heet Tom Sayers. Ze noemen hem kortweg Goliath.

Schele Joe knikte de beide nieuwelingen eventjes toe en stak een cigaret op.

— En? vroeg de Rat. Kunnen we beginnen?

— De Octopus wil jullie eerst zien, antwoordde Schele Joe. Om twaalf uur kunnen we bij hem terecht. Hij wil dertig pond per week betalen en voor elk tien procent provisie van de poet. Schikt dat?

— Dat zullen we met de Octopus zelf wel bespreken, Schele, antwoordde de Rat. Ben jij soms een soort bemiddelingsbureau? En hoeveel krijg je door ons aan te werven?

— Mag ik soms ook wat verdienen, Rat? vroeg de Schele smalend. Of wil jij soms alles hebben.

— Alles is te veel gezegd, Schele, maar wel een hoop. Ik wil precies hebben wat ik waard ben. Voel je hem? Waar woont die Octopus?

— Dat zul je wel merken. Ik weet ook niet waar hij woont. Maar ik kan hem op een bepaalde manier bereiken. In ieder geval zullen jullie hem vanavond zien.

— Zeg, Schele, begon nu Charles, bijgenaamd de Rooie — Templar had hem namelijk een rode pruik opgezet — moeten we die Octopus soms als een koning behandelen? Dat ben ik niet gewend, hoor. Ik doe mijn werk en verlang behoorlijk betaald te worden. Maar ik vreet geen kapsies van mijn baas op. Dat kun je al vast tegen hem zeggen.

— Kijk, antwoordde de Schele, je kunt natuurlijk doen wat je wilt, maar ik wil je van te voren waarschuwen, dat hij geen gewone bendeleider is. Hij is een beroemde advocaat... dus een man met een zekere ontwikkeling. Het is om zo te zeggen een heer. Dat hoor je al als hij tegen je spreekt. Zo'n man kun je maar niet gewoon met „baas" aanspreken.

— Wat zeg jij tegen hem, Schele? vroeg Goliath, die tot dusver zwijgend had zitten luisteren.

— Ik zeg „meneer" tegen hem. Dat heeft hij liever. De eerste keer zei ik ook „baas" of „chef". Maar daar was hij niet van gediend. Wat kan het je schelen? Ik interesseer me alleen voor...

Maar dat hoorden Templar en zijn beide vrienden niet meer. De deur van kamer zes was opengegaan en achter hen stond een slanke figuur, geheel in het zwart gekleed.

Templar herkende hem onmiddellijk als de Octopus en vroeg zich niet zonder spanning af of de meester-misdadiger hun vermommingen zou doorzien.

— Zijn dit je jongens, Schele? vroeg de Octopus.

— Ja, sir, antwoordde de boef beleefd. De Rat, de Rooie en Goliath.

— Aangenaam, jongens, zei de Octopus. Jullie krijgt dertig pond per week en elk tien procent provisie van de opbrengst. Morgenavond beginnen jullie. Schele Joe is de ver-

bindingsman tussen mij en jullie. Hij heeft de leiding van elke onderneming en hij zorgt er ook voor, dat jullie monden gesnoerd worden wanneer jullie te veel praten. Ik geloof, dat ik voorlopig aan vier mannen genoeg heb. Gaan jullie met mijn voorstellen accoord?

Templar keek zijn beide vrienden even aan en antwoordde dan:

— Dertig pond per week en tien procent elk van de poet? Het gaat, Octopus.

— Zeg maar „meneer", Rat, zei de Octopus scherp, terwijl zijn ogen gevaarlijk glinsterden.

— Okay, meneer, herhaalde Templar, die zich inwendig vermaakte om de arrogante manier van optreden van deze gederailleerde advocaat. Hoe groot is die opbrengst zo in de regel? Hebt u speciale krakies?

— Van de week sleepte ik dertig duizend pond binnen, Rat. Dertig duizend pond. Dat had voor jullie betekent drie duizend pond per man.

— En wanneer wordt die premie uitbetaald? Onmiddellijk na het karwei of moet de rommel eerst verkocht worden?

— Onmiddellijk nadat jullie geslaagd zijn. Hij draaide zich om en verdween door de deur.

— Is dat nou de Octopus? vroeg Templar even later aan Schele Joe.

— Ja, Rat, dat was hem. Vind je het geen gentleman?

— Eh... ja... daar heeft hij wel iets van weg. Ik hoop, dat hij goed is voor zijn geld. Weet jij al wat we morgen moeten doen?

— Neen. Morgen horen we het. Zorg om negen uur hier te zijn. Liever een kwartiertje eerder. Want hij is woedend als je te laat komt.

— Hij had schoolmeester moeten worden, smaalde Goliath. Mij krijgt hij toch niet klein.

— Neen, ginnegapte Schele Joep, daar ben je te slierterig voor, lange. James kwam van zijn stoel overeind en drentelde op de boef toe. Met een enorme hand greep hij de man in diens strot en trok hem aan de boord van zijn overhemd omhoog.

— Zeg, eh, kleintje, omdat je nou het loopjongetje bent van de Octopus, behoef je nog niet zo brutaal tegen me te worden. Want ik zou niets liever doen dan je onder de zool van mijn schoen dood te trappen, hoor. Vanaf het eerste moment, dat ik in die smerige ogen van je keek, stond je me al niet aan. Houd

je dus voortaan een beetje op een afstand, en als je me wat vertellen wil, kun je me aanspreken met „meneer”. Begrepen?

De ogen van Joe gingen scheler staan en het was hem duidelijk aan te zien, dat hij zich niet erg op zijn gemak voelde in die onmiddellijke nabijheid van de reus.

Templar kwam gelukkig tussenbeiden en beval James weer op zijn plaats te gaan zitten.

— Ja, Schele, wij zijn Amerikanen, en nemen niet zoveel bluf als jullie, Engelsen. Pas op voor Goliath en jaag hem nooit de kanker in. Want hij trapt je met recht dood onder de zool van zijn schoen. Hij heeft maat 52 moet je weten en weegt 112 kilo.

— Ik maakte maar een gijntje, verontschuldigde de Schele zich.

— Okay, Schele, gromde James. Het is al over. Maar denk in het vervolg wat je tegen me zegt. Ik ben niet zo erg gek op die Engelse gijntjes. Voel je?

Templar gaf het sein om te vertrekken en nadat de Schele hen nog eens op het hart had gedrukt, de volgende avond toch vooral op tijd te zijn, verlieten de drie vrienden de kroeg van Ernie Cummings om in de stilte van de donkere avond te worden opgenomen.

HOOFDSTUK V.

Waarin Templar tijdelijk het toilet met een telefooncel verwisselt en een goederentrein de laatste hand aan het werk legt.

Om precies kwart voor negen zaten Templar en diens vrienden alsmede Schele Joe in het kamertje op de eerste etage van Ernie Cummings kroeg in het Londense East End te wachten op de komst van de Octopus, die hen over enkele minuten zou komen vertellen wat er die avond zou moeten geschieden.

Om precies negen uur werd hun geduld beloond. Men hoorde de voetstappen heel zachtjes, dan werd de deur geopend en stond de Octopus in zijn karakteristieke zwarte kleding voor hen.

— Om precies tien minuten voor twaalf, begon hij op gedempte toon, komt aan het Liverpool Street Station de boottrein uit Harwich aan. In de goederenwagon van deze trein bevindt zich onder bewaking van twee ambtenaren van de Bank of England een klein pakje, dat voor een waarde van ongeveer elf duizend pond aan diamanten inhoudt.

Dat pakje moet ik hebben. Het is aan jullie om het te krijgen. Heeft iemand nog iets te vragen?

Templar, alias de Rat keek even vreemd op naar zijn „baas” en wierp dan een blik op zijn beide vrienden.

— Kon u het niet wat minder omslachtig vertellen? vroeg hij dan.

— Is het je niet duidelijk, Rat? vroeg de Octopus geërgerd. Ik heb je precies verteld wat er is en wat er moet gebeuren. Wat weet je dan nog niet?

— Bij voorbeeld of er detectives van Scotland Yard bij de aankomst van de trein zullen zijn, of die ambtenaren van de Bank of England gewapend zijn, hoe groot het pakje is, waar het zich in de wagon bevindt en waar het heengebracht moet worden.

— De meeste vragen zullen jullie zelf moeten beantwoorden, zei de Octopus in antwoord op Templar's vraag. Of er detectives van Scotland Yard bij de aankomst van de trein aanwezig zullen zijn weet ik niet. Ik neem echter wel aan, dat de ambtenaren van de Bank of England, die als geleiders het betrokken pakje vergezellen in de goederenwagon, gewapend zijn. Het pakje zal naar mijn mening niet groter zijn dan een schoendoos, maar waar het zich in de wagon bevindt weet ik ook niet. Ik denk vlak bij de beide ambtenaren. Uiteraard wordt het pakje van het Liverpool Street Station linea recta naar de kluis van de Bank of England vervoerd. Jullie doen er het beste aan tijdig op het perron van binnenkomst aanwezig te zijn en vooraf de omgeving te verkennen. Het zal niet moeilijk vallen om vast te stellen, of er detectives aanwezig zijn, dunkt me. Je haalt dat soort mensen er in de regel onmiddellijk uit. Zodra de trein stilstaat gaan twee van jullie, laten we zeggen de Rat en Goliath de wagon binnen, slaan de ambtenaren en desnoods de conducteur neer en grijpen het pakje waarmede jullie zich onmiddellijk uit de voeten maken, terwijl Schele Joe en de Rooie eventuele stationsambtenaren of detectives op een afstand kunnen houden. In ieder geval zal ik van nabij de operatie gadeslaan om me te overtuigen, dat alles naar wens verloopt. Kijk niet naar me, en doe of je me niet kent. Let alleen op je werk. Betaling geschiedt onmiddellijk nadat ik het pakje van jullie heb ontvangen.

— En waar moeten we het heenbrengen? vroeg de Rat,

— Je geeft het aan Schele Joe, die het wel naar mijn verblijfplaats zal brengen. Ik geef hem het geld mee, dat hij jullie uit kan uitbetalen.

— En stel nu, dat Schele Joe gegrepen wordt of zijn enkel verstuikt? vroeg Goliath. Wat moeten we dan met het pakje doen?

— Mocht zoiets het geval zijn dan... eh..

De Octopus aarzelde even en ging dan onmiddellijk voort:

— Dan brengen jullie het hierheen en plaatst het op de tafel.

— Maar om twaalf uur zal de kroeg gesloten zijn, zei de Schele nu.

— Niet voor jullie. Ernie Cummings zal er voor zorgen, dat de achterdeur open staat. Ik zal hem dit wel persoonlijk zeggen. Als je het pakje hier op tafel hebt gezet gaan jullie weg en komen een half uur later weer hier terug. Het geld zal dan voor jullie op tafel liggen. Ook het aandeel van de Schele, dat jullie gedrieën kunnen verdelen indien hem iets mocht overkomen.

— Dan geloof ik wel, dat we alles weten, sir, zei Schele Joe. Ik stel voor dat we ons langzamerhand naar het station begeven.

— Doe dat niet, Schele, zei de Octopus. Hang niet te lang op het perron rond. Dat zou argwaan kunnen wekken. Jullie zien er heus niet zo gentleman-like uit, dat ze jullie voor zendelingen aanzien, die op confraters staan te wachten. Je hoeft niet voor half twaalf het perron op te gaan. Verder nog iets te vragen?

Iedereen schudde het hoofd en de Octopus liep op de deur toe, die hij opende.

— En... wees voorzichtig. Jullie kunt elf honderd pond verdienen. Je mag dus geen enkel risico lopen.

Toen stapte hij de donkere gang in en trok de deur achter zich dicht.

— Zijn jullie allemaal gewapend? vroeg de Schele.

Drie mannen toonden hun revolvers en grijnsden zo vals mogelijk.

— Maak je geen zorgen, Schele, zei de Rat. Als er geschoten moet worden schieten we alle drie zuiverder dan Willem Tell. En zeker geen appels.

— Maar wat moeten we zo lang doen? vroeg Charles een cigaret opstekend. Het is tien voor half tien en om half twaalf behoeven we pas op het perron te zijn. Met de ondergrondse zijn we in er een kwartiertje.

— We kunnen beneden een biertje pikken,

stelde Goliath voor, die een liefhebber was van koud, schuimend bier.

Dit voorstel ondervond algemene bijval en even later stonden de vier mannen tegen de tapkast geleund, slorpemd van het donkere bier, dat Ernie in dikke glazen voor hen had neergezet.

Doch er was op dat moment maar één ding, dat Templar bezighield. Binnen enkele uren zou de bende van de Octopus, dat wilde dus zeggen hijzelf, zijn vrienden en Schele Joe, een overval plegen op de goederenwagon van de boottrein uit Harwich, die om tien voor twaalf het Liverpool Street Station binnen zou rollen. En de Octopus zelf zou van deze gebeurtenis getuige zijn, zij het ook op enige afstand.

Dit was dus de kans van zijn leven om voor goed met de Octopus af te rekenen en hem onschadelijk te maken.

Hij had hiertoe echter de hulp van de politie nodig en op dit ogenblik stond hij zich af te vragen, hoe hij zo onopvallend mogelijk inspecteur Marlowe zou kunnen waarschuwen. Hij wist, dat de telefooncel zich naast het toilet bevond en hij zou zich dus gemakkelijk genoeg even kunnen verwijderen. Hij dronk zijn glas leeg en zette het met een slag op de toonbank terug.

— Bestellen jullie nog een rondje voor mijn rekening, zei hij tegen de Schele. Ik moet even naar de W.C.

Niemand antwoordde en met de handen in de zakken slenterde Templar door de volle gelagkamer in de richting van het domein. Hij ging snel de telefooncel binnen, wierp een muntstuk in de gleuf en draaide het nummer van Scotland Yard.

Enkele ogenblikken later hoorde hij de stem van inspecteur Marlowe.

— Luister, inspecteur, hier is Sir Neville. De Octopus slaat vanavond zijn slag op Liverpool Street Station. Zorg er voor, dat het gehele station omsingeld wordt en dat op het perron, waar de boottrein uit Harwich vanavond binnenkomt een behoorlijke politiemacht aanwezig is, verkleed als spoorwegarbeiders. Ik ben er in geslaagd in zijn bende in te dringen en wij zullen vanavond een pakje diamanten uit de goederenwagon van de boottrein moeten stelen. De Octopus zal de operatie van nabij gadeslaan. Zorg er voor, dat u ook op het perron bent. De trein moet om tien voor twaalf binnenkomen. Succes.

Hij hing op en verliet snel de cel. In het

toilet inspecteerde hij zijn vermomming, waste zijn handen en keerde dan weer naar de gelagkamer terug.

Om elf uur precies verlieten de vier mannen de kroeg van Ernie Cummings. Ze liepen zwijgend door de donkere straten van het Londense East End en stapte op de Commercial Road in de ondergrondse waarmede ze zich naar het Liverpool Street Station lieten rijden.

Templar's zenuwen waren tot het uiterste gespannen toen hij met een perronkaartje door de controle ging, op enkele meters afstand gevolgd door de anderen. Hij rook als het ware de aanwezigheid van detectives van Scotland Yard, ook al kon hij ze niet onder het talrijke publiek herkennen.

Op het perron, waar de boottrein uit Harwich binnen moest komen, maakte men reeds voorbereidingen voor de aankomst. Kruiers stonden met grote trek wagens langs de rand van het perron te wachten. De postambtenaren rookten zwijgend hun cigaretje en tientallen burgers drementelden heen en weer in afwachting van de trein, die hun familieleden of kennissen zou aanvoeren. En ook hier wist Templar niet wie hij voor een politiemann aan moest zien. Van inspecteur Marlowe was geen spoor te bekennen, evenmin van de Octopus. Het was ook eerst half twaalf en zij hadden nog twintig minuten de tijd. Even buiten de overkapping, waar het licht van de grote booglampen niet kon doordringen, bleven de vier mannen staan om voor de laatste maal te beraadslagen.

— Ik stel voor, zei Templar, dat de Schele en de Rooie de wagon binnengaan terwijl Goliath en ik buiten blijven. Wij zijn zwaarder gebouwd en sterker dan jullie en kunnen dus beter eventuele lastige elementen verhinderen jullie te storen. Zodra jullie de poet hebben, komen jullie naar buiten en maken dat je weg komt. Wij dekken de aftocht wel en nemen desnoods over de rails de benen. Lijkt je dat niet het beste, Schele?

— Ja, ik vind het best. Als je maar uit je doppen kijkt, dat je niet van achteren plotseling een revolver van een klabak tussen je ribben gestoken krijgt. Dan zijn we allemaal naar de haaien.

— Tut, tut, suste Templar, de Octopus is er ook nog. En hij zal er geen been in zien om te schieten zodra wij gestoord worden. Reken daar maar op.

— Ik blaas het hele perron leeg als het

moet, blufte Goliath, alias James Parker, die er op dit ogenblik nog forser en sterker uitzag als anders. Het lijkt mij het beste, dat de Schele en de Rooie niet door de controle het station verlaten, maar desnoods door de bagageruimten. Je weet nooit of ze de controles afgezet hebben.

— Okay, bromde Charles, we smeren hem wel. Al moest het over het dak zijn.

Ze bleven nog wat praten en om kwart voor twaalf nam ieder zijn positie in. Templar en James stonden iets naar achteren, ongeveer op het midden van het perron, vlak bij de plaats waar de locomotief moest stoppen en waar zich dus ook de goederenwagon zou bevinden. Charles en Schele Joe stonden vlak bij de rand van het perron en voerden een neutraal gesprek.

Templar's blikken dwaalden onophoudelijk van links naar rechts en op een gegeven moment kreeg hij de Octopus in het oog, die achter een opgeladen handkar verscholen stond. Hij was ditmaal niet gekleed in zijn zwarte jas en hoed, doch droeg een licht grijs sportcostuum met lichte slappe vilthoed, die echter wel diep in de ogen was getrokken.

Templar deed alsof hij de man niet gezien had en bleef zoeken naar inspecteur Marlowe, van wie hij echter geen spoor kon ontdekken.

De wijzer van de grote elektrische klok boven zijn hoofd sprong op de tien en onmiddellijk daarop weerklonk een fel sissend geluid. De boottrein uit Harwich rolde het station binnen en hield even later voor het perron stil. Portieren werden geopend, mannen in witte kielen en zwarte petten snelden toe, er werd geschreeuwd en geroepen, passagiers stapten uit, beladen met koffers en tassen en Charles en Schele Joe stonden ongeduldig te wachten voor de deur van de goederenwagon, die plotseling werd opengeschoven... Er verscheen een man in burger in de opening, die even bleef staan. Doch onmiddellijk dook de Schele naar binnen, duwde de man achteruit en verdween uit het gezicht, waarna ook Charles naar binnen sprong. Templar en James slenterden nonchalant naderbij. Zij hoorden het gestommel in de wagon en wisten, dat er een slag geleverd werd...

En plotseling was de hele wagon door mannen in burger omsingeld. Templar zag het grijnzende gezicht van inspecteur Marlowe, die iets te voortvarend was opgetreden. Hij liep op de man toe, schreeuwde hem iets toe en baande zich een weg door de groep man-

nen, die zich op de goederenwagon hadden gestort.

Want Templar had gezien hoe de Octopus plotseling vanachter de handkar vandaan was gekomen en zich snel in de richting van de uitgang verwijderde. Templar schreeuwde achter zich om teneinde de aandacht van Marlowe en de politiemannen op hem te vestigen, hetgeen ook inderdaad gelukte. Maar ook de Octopus had dit schreeuwen gehoord en zette het op een lopen. Hij rende de trap, die naar de uitgang voerde voorbij. Het ging in ontzettende snelheid over het perron in Oostelijke richting.

Templar rende als een bezetene en bleef de achtervolgende agenten ver voor.

Plotseling zag hij hoe de Octopus van het perron afsprong en de rails overstak om aan de andere kant weer het perron op te klimmen. Templar volgde hem als zijn eigen schaduw. De misdadiger was nu bij een ijzeren trap aangekomen, die hij snel begon te beklimmen.

Toen Templar zijn voet op de eerste trede zette en even achterom keek, zag hij hoe minstens twintig mannen in burger de rails overschreden en hen achterna kwamen.

Hij had echter geen tijd instructies te geven en vertrouwde ditmaal op de doortastendheid van inspecteur Marlowe, die voorop in de stoet rende. De Octopus rende als een opgejaagd stuk wild hoger en hoger, vlak achter zich gevolgd door Templar, die zekerheidshalve zijn revolver te voorschijn had gehaald.

Het werd donker en ver beneden hem zag hij het station, de verlichte perrons, de glimmende rails, en honderden reizigers, die ingespannen de jacht volgden.

Er weerklonken sirenes....

Plotseling verliet de Octopus de ijzeren trap en sloeg een lange uit dik gaas vervaardigde gang in, die naar de andere kant van het station voerde. Deze gang was zeker honderd meter lang en de voetstappen van de beide mannen weergalmden luid in de hoogte onder de ronde overkapping en klonken als het geroffel van een mitrailleur.

Onder het lopen bracht Templar zijn revolver voor zijn oog, richtte op de donkere gedaante voor hem en haalde de trekker over. Op hetzelfde ogenblik werd het vuur beantwoord. Hij zag een klein rood vlammetje op ongeveer vijftien meter afstand en onmiddel-

lijk daarop floot een kogel rakelings langs zijn oor.

De Octopus had inmiddels al weer het einde van de gang bereikt, die afgesloten bleek te zijn door een stalen deur. Even, heel even maar, stond de man besluiteloos. Hij keek achter zich, vuurde op de naderbijrennende Templar en greep dan de stijlen van de lichtbrug en klom hierlangs omhoog, de ronde overkapping tegemoet.

Templar stopte snel zijn revolver in zijn zak en volgde het voorbeeld van de Australiër. Het werd een klimpartij, die hij niet gauw zou vergeten. Binnen enkele ogenblikken zagen de beide mannen er als negers uit en herhaaldelijk gleden hun voeten van de roetzwarte en vette spijlen van het ijzeren hekwerk.

De Octopus had inmiddels het koepeldak van het station bereikt en werkte zich door een gebroken ruitje naar buiten. Templar vreesde, dat de Octopus op deze wijze toch misschien nog zou kunnen ontsnappen.

Daarom stopte hij zijn klimpartij, zocht zich een stevige steun tussen twee spijlen en trok zijn revolver, die hij op het lichaam van de misdadiger richtte.

Het hoofd van de man was reeds door het gat verdwenen en hij deed nu moeite zich met twee handen op te trekken en op het dak te klimmen.

Templar mocht en kon niet langer wachten, hij keek even omlaag naar de glimmende rails, die zeker veertig meter onder hem lagen, richtte dan opnieuw zijn revolver en haalde éénmaal de haan over.

Het geluid van het schot weergalmden luid en lang na onder de overkapping van het Liverpool Street Station en juist toen hij de voetstappen van de achtervolgende politiemannen op de brug beneden hem hoorde, zag hij hoe de Octopus getroffen aan de rand van het dak bleef hangen. Een hand gleed er af, het lichaam bengelde even als een pop in het rond en dan gleed ook de andere hand los.... Een rauwe kreet en de Octopus stortte in duizelingwekkende vaart omlaag en kwam met een slag op de rails terecht.

Templar sloot even de ogen en toen hij ze weer opende en omlaag keek, zag hij hoe juist een goederentrein over de plaats reed, waar zojuist het lichaam van de Octopus terecht was gekomen.

In een ellendige stemming klauterde de

avonturier naar beneden en werd op de luchtbrug opgewacht door inspecteur Marlowe en diens mannen.

— Dat is het einde van de Octopus, inspecteur, zei Templar mat.

— Ja, Sir Neville, we hebben het van hier gezien. Het was een afgrijselijk gezicht. Jammer, dat we hem niet levend te pakken konden krijgen. Er is niet veel meer van hem over....

Ze daalden langzaam de trappen af en stonden enkele minuten later op de rails voor de resten van het zwaar verminkte lichaam van wat eens Australisch beroemdste advocaat was geweest en in één seconde passeerden bij Templar al datgene wat hij met deze man had meegemaakt, de revue....

— Ik ga naar huis, Marlowe, zei Templar tot de inspecteur. Kom morgen maar eens even langs, dan zal ik een officiële verklaring afleggen. Ik moest wel schieten....

Hij verwijderde zich, zwart als een schoorsteenveger, en ging met een taxi naar huis, nadat hij had vastgesteld, dat er van Charles en James geen spoor was te bekennen, evenmin als van Schele Joe.

- o -

Een half uur later stapte Templar de salon van zijn huis aan St. James Square binnen en ontmoette Charles en James, die nog steeds hun vermomming droegen, alsmede de beide dames Ophelia en Maryse.

Op het ronde tafeltje in het midden van de salon stond een pakje ter grootte van een schoenendoos.

Verscheidene ogenblikken stond Templar er beduusd naar te kijken. Dan richtte hij zijn blikken op zijn beide vrienden en vroeg:

— Hebben jullie het toch?....

Charles knikte.

— Toen jij wegrende de Octopus achterna bekommerde niemand zich meer om ons. Ik had in de wagen het pakje te pakken en Schele Joe had de twee ambtenaren van de Bank of England bewusteloos geslagen. James kwam me te hulp, sloeg Schele Joe tegen de grond en zonder dat iemand iets tegen ons zei wandelden we het station uit, terwijl iedereen stond te kijken naar de halsbrekende toeren die jij en de Octopus op de luchtbrug verrichtten. Templar sneed het pakje open en vijf verbaasde gezichten staarden even later naar een kostbare partij geslepen diamanten, die in zachte watten lagen te glinsteren in het licht van de lichter.

— Elf duizend pond, mompelde Templar. Elf duizend pond wordt je gewoon in de schoot geworpen. Hoe kan een mens zo'n geluk te beurt vallen.

— Alleen jammer, dat Samuel Eisentraut nu dood is, vond Charles. Hoe wil je ze nu van de hand doen?

— Och, Charley, antwoordde Templar, dat is toch een zorg van later. De Octopus is morsdood.... van hem hebben we niets meer te vrezen en wij hebben de diamanten. Kant het nog mooier?

— Kom, ga je eerst eens wassen, meende Maryse, Templar aan de mouw trekkend. Je ziet er uit alsof je een heel schip met steenkool gelost hebt.

— Als het aan mij lag kroop ik zo in mijn bed, antwoordde Templar, maar de vrouwen voeren nu eenmaal de boventoon en dus ga ik ter badkamer. Gaan jullie mee, jongens? Charles en James zien er al even potsierlijk uit in hun vermommingen....

Over 14 dagen verschijnt: no. 40

DE TERUGKEER VAN Dr. CHENG

Zojuist verscheen het eerste nummer van

Gentlemen

MAGAZINE

een nieuw attractief

MAANDBLAD VOOR MANNEN

40 pagina's interessante artikelen en spannende verhalen
8 pagina's met kleuren-foto's en zwart-wit

Voor Nederland 45 ct. - frs 8 voor België

Verkrijgbaar bij alle kiosken en tijdschriftverkopers

UITGEVERSBEDRIJF

ROKIN 174
AMSTERDAM
TELEFOON 32540
GIRO 532216
IMPORT - EXPORT

Voor België :

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN

v. HERSTEENSTRAAT 5

- P. C. 403672

- TELEFOON 95895